

DE STER

Januari 1974, 74e Jaargang, Nummer 1

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Januari 1974

74e Jaargang, Nummer 1

Erste Presidentschap:

Harold B. Lee
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Spencer W. Kimball	Howard W. Hunter
Ezra Taft Benson	Gordon B. Hinckley
Mark E. Perterzen	Thomas S. Monson
Delbert L. Stapley	Boyd K. Packer
LeGrand Richards	Marvin J. Ashton
Hugh B. Brown	Bruce R. McConkie

Adviseurs

J. Thomas Fyans,
Managing Director of Internal Communi-
cations;
John E. Carr, Director of Distribution and
Translation;
Doyle L. Green, Director of Church
Magazines;
Daniel H. Ludlow, Director of Instructional
Materials.

Redactie

Larry Hiller;
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042
2502 Utrecht

Correspondent Hollandse Ring

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 8,- per half jaar, f 15,- per jaar.
Gironummer 240615 t.n.v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N.H.)
Voor leden van de Hollandse Ring:
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

Druk

Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1974 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, Salt Lake City, VS.

Inhoud

De ware kerk — zendingskerk, LeGrand Richards	3
Het is nu tijd om je voor te bereiden, Spencer W. Kimball	6
Julie Wang, Malan R. Jackson	9
Gesprek met ouderling Gordon B. Hinckley over het zendingswerk, Brian Kelly	10
Vele zielen wachten, Wilford Woodruff	14
Zendingen in de geschiedenis van de Kerk, Leonard J. Arrington	16
Deelgenoten maken van „De onnaspeurlijke rijkdom van Christus“, Rex D. Pinegar	20
Zendingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen	23
Een oproep van de profeet, Linda Shelly	24
„Mijn bekering“, Hartman Rector jr.	26
Op de vlakten van Judea, Bruce R. McConkie	29
Welke soort mensen? „Zoals ik ben“, Marion D. Hanks	33
De vrije wil van de mens, John H. Vandenberg	36

DE kleine STER

Een apostel spreekt tot de kinderen, Boyd K. Packer	1
Sta op en wandel	3
Het zeepaardje, zo maar, voor de aardigheid	4
De bloemverkooper van Manila, Agnes M. Pharo	6

De ware Kerk - zendingskerk

Door Ouderling LEGRAND RICHARDS, van de Raad der Twaalven

Gellustreerd door LYNN BRIGHT

De eisen die gelden voor De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen zijn van dien aard dat alles verkondigd moet worden wat de Here vanuit de hemel geopenbaard heeft, in persoon en bij monde van de oude profeten, die deze aarde bezocht hebben en de sleutelen van hun bedelingen aan de profeet Joseph Smith gegeven hebben. Hoe zou de wereld hiervan anders kennis kunnen nemen? De apostel Paulus zei:

„Hoe zullen zij dan Hem aanroepen, in Welken zij niet geloofd hebben? En hoe zullen zij in Hem geloven, van Welken zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen, zonder die hun predikt?”

„En hoe zullen zij prediken, indien zij niet gezonden worden? Gelijk geschreven is: Hoe liefelijk zijn de voeten dergenen, die vrede verkondigen, dergenen, die het goede verkondigen!” (Romeinen 10 : 14-15.)

Alle christenen zien uit naar de dag waarop Christus wederom zal verschijnen en duizend jaar op deze aarde zal regeren. Maar aan Zijn wederkomst moeten zekere voorbereidingen vooraf gaan. Toen de apostel Petrus tot hen, die Christus ter dood gebracht hadden, sprak, zei hij op de dag na Pinksteren: „Betert u dan, en bekeert u, opdat uw zonden mogen uitgewist worden; wanneer de tijden der verkoeling zullen gekomen zijn van het aangezicht des Heeren,

„En Hij gezonden zal hebben Jezus Christus, Die u te voren gepredikt is;

„Welken de hemel moet ontvangen tot de tijden der wederoprichting aller dingen, die God gesproken heeft door den mond van al Zijn heilige profeten van alle eeuw.” (Handelingen 3 : 19-21.) Geen enkele andere Kerk verkondigt de herstelling van alle dingen, zoals God heeft gesproken bij monde van al zijn heilige profeten sinds de grondlegging der wereld. De grootste kerk beweert sinds de Heiland zonder onderbreking de ware kerk te zijn geweest. De protestantse kerken beweren dat er een reformatie heeft plaats-

gevonden; dit was een poging om, verstandelijk, de fouten van de grootste kerk te corrigeren. Maar geen van deze beweringen doet de uitspraak van Petrus in vervulling gaan dat de Heiland eerst dan zal wederkomen wanneer er een herstelling van alle dingen heeft plaatsgevonden. Wij hebben deze herstelling.

Toen de apostelen aan Jezus vroegen welke tekenen aan Zijn tweede komst vooraf zouden gaan, sprak Jezus van de oordelen die over de aarde zouden komen, zoals oorlogen, pestilentiën, aardbevingen en hongersnoden.

Voorts zei Hij:

„En dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt worden tot een getuigenis allen volken; en dan zal het einde komen.” (Mattheüs 24 : 14.)

De enige vraag die thans bestaat luidt: „Waar is nu dat Evangelie van het koninkrijk temidden van de honderden zogenaamde Christelijke kerken op de aarde?” Een weldenkend mens zou, indien hij de leerstellingen van de Heilige Schrift aanneemt, eerder moeten uitkijken naar de herstelling van het Evangelie dan naar een voortzetting of een reformatie van het Evangelie.

Er zijn vele passages in de Schrifturen die op een herstelling wijzen.

In de eerste plaats weten wij wat de engel des Heren tot de apostel Johannes zei, toen deze verbannen was op het eiland Patmos: „Kom hier op, en Ik zal u tonen, hetgeen na dezen geschieden moet.” (Openbaring 4 : 1.)

Dit was dertig jaar na de dood van de Heiland. Hij zag de kracht die aan Satan verleend zou worden om oorlog te voeren met de heiligen, hen te overwinnen en over iedere natie, geslacht, taal en volk te regeren. (Zie Openbaring 13 : 7.)

Dit sluit niemand uit. Dit houdt volledige afval van de oorspronkelijke kerk in. Vervolgens zag hij een andere engel in het midden van de hemel vliegen „en hij had het eeuwige Evangelie, om te

*Tenslotte zag hij hen
in de verte zoals hij hen in
zijn droom had gezien.*

verkondigen dengenen, die op de aarde wonen, en aan alle natie, en geslacht, en taal, en volk." (Openbaring 14:6)

Dit sluit ook niemand uit en het zou geen zin hebben een engel het eeuwig Evangelie te laten brengen, indien het Evangelie nog op deze aarde was. Dit geeft duidelijk aan dat er een herstelling en geen reformatie zou plaatsvinden.

Ditzelfde geldt voor de uitlegging door Daniël van de droom van Nebukadnezar. U zult zich herinneren dat Nebukadnezar zijn droom vergeten was. Hij riep de waarzeggers en de wijze mannen bijeen maar geen van hen kon hem vertellen hoe zijn droom was geweest. Daarna riep hij Daniël bij zich en Daniël zei:

„Maar er is een God in den hemel, Die verborgenheden openbaart, Die heeft den koning Nebukadnezar bekend gemaakt, wat er geschieden zal in het laatste der dagen; uw droom, en de gezichten uws hoofds op uw leger, zijn deze." (Daniël 2:28.) Nadat hij hem het ontstaan en de val van de koninkrijken van deze wereld tot aan het laatste der dagen had verteld, zei hij:

„Doch in de dagen van die koningen zal de God des Hemels een Koninkrijk verwekken, dat in der eeuwigheid niet zal verstoord worden; en dat Koninkrijk zal aan geen ander volk overgelaten worden, het zal al die koninkrijken vernalen, en te niet doen, maar zelf zal het in alle eeuwigheid bestaan." (Daniël 2:44.)

Dat is de herstelling en niet een reformatie. Wij zijn de enige kerk in de wereld die beweert dat er

herstelling heeft plaats gevonden. Wij nodigen alle mensen, overal ter wereld, uit naar ons verhaal te luisteren. Het moet aan de hele wereld verkondigd worden, als een getuigenis voor alle volkeren. Dit is de reden dat er op dit moment ongeveer 17.000 full-time zendingen van onze Kerk werkzaam zijn in vele landen van de wereld. Zij doen gedurende twee of meer jaar hun werk, zonder vergoeding. Zij voorzien in hun eigen onderhoud of worden door familie of vrienden onderhouden.

Jezus zeide: „Mijn leer is Mijne niet, maar Desgenen, Die Mij gezonden heeft.

Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelve spreek." (Johannes 7:16-17.)

Deze belofte doen wij aan allen die onze boodschap, de boodschap van onze zendingen, horen, want dit Evangelie moet aan alle mensen worden gebracht, zoals Jezus zei, als „een getuigenis . . . en dan zal het einde komen." (Mattheüs 24:14.)

Gedurende het Jaar 1972 werden ongeveer 100.000 bekeerlingen gedoopt.

Dit Evangelie maakt slechte mensen goed en goede mensen beter. Eén van onze recente bekeerlingen verklaarde het volgende: Het Evangelie heeft mij innerlijk en uiterlijk veranderd." Dit geldt voor iedereen die in deze wereld oprecht naar de waarheid zoekt.

Velen kunnen getuigen van de wijze waarop de Here hen tot de waarheid geleid heeft. Sommigen

door een droom, anderen op andere wonderbaarlijke wijze. De grootvader van mijn vrouw woonde in het zuiden van Amerika en droomde op een nacht dat een buitengewoon *lange* en een *kleine* man de Catawbari rivier opkwamen en hem bezochten. Zij hadden iets kostbaars voor hem. De volgende dag hield hij steeds een oogje op de weg, die langs zijn huis liep. Tenslotte zag hij hen in de verte zoals hij hen in zijn droom had gezien. Hij liep hen tegemoet. Zij stelden zich voor als Mormoonse zendingen en hij liet zich graag open.

In Nederland, waar ik tweemaal een zending vervulde, bekeerden onze zendingen veel leden van een bepaalde kerk. Zij hielden van hun dominee, maar zij zagen in dat hij niet de volledige waarheid had en daarom trachtten zij hem te overreden een Mormoonse vergadering bij te wonen. Aan het einde van de vergadering ontmoetten de zendingen hem bij de deur. Hij noemde Joseph Smith een valse profeet en een leugenaar en betichtte hem van wat hem maar te binnen schoot. Daarna begaf hij zich naar huis en ging naar bed.

Hoewel hij naar bed ging, kon hij niet slapen. Hij woelde in zijn bed. De volgende morgen stond hij heel vroeg op, ging de straat op en liep rond tot dat hij dacht dat de zendingen op waren. Hij ging naar hen toe en vroeg een Boek van Mormon; hij las het en werd lid van de Kerk. Ik heb met hem veel zendingafspraken afgewerkt en in vele vergaderingen gepredikt. Het vervult je ziel met vreugde wanneer je een vroegere dominee op ziet staan en hoort getuigen dat hij zeker weet dat Joseph Smith een profeet van God is en dat het Evangelie hersteld is.

Toen ik presiderende bisschop was, kwam een zuster met haar zoon naar mijn kantoor, zodat ik een vraaggesprek met hem kon hebben over zijn zending. Zij had al een zoon die in Europa en een dochter die in een ander werelddeel op zending was. Zij zag er nogal armoedig gekleed uit en ik zei haar: „Waarom wacht u niet tot uw andere zoon van zending terug komt alvorens deze jongen op zending te sturen?” Zij antwoordde; „Bisschop, als u er voor zorgt dat mijn zoon op zending geroepen wordt, zal ik er voor zorgen dat hij geld krijgt.”

Toen ik bisschop was, zag ik met bewondering dat er een goede moeder was die jaren achtereen

met een wit, schoon schort in een bakkerij werkte, om drie van haar zonen tijdens hun zending te ondersteunen. Een van hen werd later zendingspresident, terwijl de beide anderen ook actief in de Kerk zijn.

Wij hebben veel uitstekende leden in de Kerk die bijdragen voor zendingen, als zij zelf geen zoon of dochter hebben die een zending kunnen vervullen. Er zijn er ook velen die bijdragen aan het zendingenfonds van het hoofdkantoor van de Kerk om op deze manier jonge mensen, die niet bij machte zijn hun zending te betalen, in staat te stellen op zending te gaan.

Ik heb een aantal vrienden van wie ik weet dat zij voortdurend op deze wijze hun steentje bijdragen. Eén zuster, een weduwe, heeft een groot aantal leden in staat gesteld een zending te vervullen. Ik heb een familielid dat zich ten doel stelt continu tien zendingen te onderhouden, maar hij durft het niet aan zijn vrouw te vertellen. Ik heb dat altijd erg spijtig gevonden, omdat zij van die grote vreugde deelgenote zou moeten zijn.

Enige tijd geleden heb ik op een conferentie over dit onderwerp gesproken. Na deze conferentie ontving ik een brief van een leraar waarin voldoende geld zat om een maand een zending te onderhouden. Zij schreef dat zij twee jaar lang iedere maand het bedrag zou sturen, nodig om een zending te onderhouden.

Onlangs kwam ik erg onder de indruk toen ik een jongeman voor zijn zending interviewde. Ik vernam dat zijn ouders beiden Katholiek waren, maar desondanks geld opzij wilden leggen voor de zending van hun zoon.

In 1971 schreef ik een artikel over het zendingswerk en ontving als reactie daarop een brief van een veertienjarige meisje waarin stond: „Broeder Richards, ik wil op zending.” Ik schreef haar terug en vertelde haar dat zij als veertienjarige meisje onmogelijk full-time op zending kon gaan, maar dat er genoeg zendingswerk in haar omgeving gedaan kon worden. Er zijn er zoveel die geen lid van de Kerk zijn en zij zou iemand die ze goed kende met zijn of haar ouders kunnen uitnodigen om met haar mee naar de Kerk te gaan. Zij zouden dan de zendingen kunnen ontmoeten en die zouden hun het Evangelie dan kunnen onderwijzen. Enkele weken later ontving ik van de moeder van het meisje een brief. Haar moeder is pre-

(Wordt vervolgd op blz 19)

Goede raad voor jongens:

Door president SPENCER W. KIMBALL,
president van de Raad der Twaalven

Het is nu tijd om je voor te bereiden

Mijn zoon, je zult op zending gaan omdat je dat wilt.

Nu rijst de vraag: „Zul je een ijverige en goede zending zijn of één, die slechts als zodanig is aangesteld?”

Dit hangt af van de manier waarop je je hebt voorbereid.

De Here heeft ons een openbaring aangaande de belangrijkheid van het zendingswerk gegeven.

„En wanneer gij al uw dagen zoudt besteden met bekering tot dit volk te prediken, en slechts één ziel tot Mij brengt, hoe groot zal dan uw vreugde met deze zijn in het koninkrijk Mijns Vaders!” (L&V 18:15.)

Ik verwelkom jou als iemand die van jonge mensen houdt, in hen gelooft en hen wenst te helpen hun uiteindelijke en glorieuze doel te bereiken.

Ik zie je als één van die jongemannen die in de komende jaren de leidersfuncties van de Kerk zullen bekleden.

Volgens de inlichtingen die ik ter beschikking heb, heeft de Kerk op dit moment ongeveer 165.231 jongemannen en ongeveer een gelijk aantal jonge vrouwen van de leeftijd van 12 tot en met 18 jaar.

Indien de meeste van deze jonge mensen capabel en waardig waren, zou dit betekenen dat er altijd wel 30.000 à 40.000 mensen, met inbegrip van jongemannen, jonge vrouwen en echtparen, op zending zouden kunnen zijn. Een zending is niet alleen een voorrecht en een gelegenheid om vooruitgang te maken, maar het is tevens een heilige plicht. Mijn zoon, je staat flink in het krijt voor de talloze zegeningen waarin je je mag verheugen en waarin je zelf geen aandeel hebt, zoals je hersenen en je talenten, je gezichtsvormogen en je gehoor. Je kunt de vruchten plukken van alle „zegeningen van de voorafgaande perioden”, in het bijzonder van deze eeuw. Meer dan 140 jaar heeft je volk geleden en zich opgeofferd om onze cultuur op dit peil te brengen. Jouw geloof en kennis van de waarheid zijn het resultaat van het zendingswerk uit vervlogen dagen, hetgeen je slechts kunt terugbetalen door anderen dezelfde kansen te bieden. Daarom is het goed dat iedere waardige jongeman, die zich heeft voorbereid, in zijn jeugd het grote verlangen voedt om op zending te gaan. Er bestaat natuurlijk geen dwang. Iedereen beslist in deze zaak zelf, evenals hij dit doet inzake het ontvangen van het priesterschap,

het betalen van zijn tienden, het trouwen in de tempel en zijn dienst in de Kerk. Hij behoort al deze dingen te doen maar hij heeft zijn eigen vrije wil.

De Here heeft bij monde van Zijn profeten duidelijk gemaakt dat wij het Evangelie aan alle volkeren van de wereld moeten verkondigen — dat iedereen in zijn eigen taal moet worden onderwezen, zelfs de einden der aarde. *Alleen* wij kunnen volkeren onderwijzen. Daar wij een beperkt aantal jongemannen hebben, zou ieder lid een zending moeten zijn. Daarom heeft de Kerk een groots nieuw programma gelanceerd om overeenkomstig de instructies van de Here de zendingsactiviteiten over de gehele wereld te verbreden. Immers, de Here heeft gezegd:

„Ziet, ik zend u uit om tot het volk te getuigen en het te waarschuwen; en het betaamt een ieder, die gewaarschuwd is, zijn naaste te waarschuwen.” (L&V 88 :81.)

Daarom rust op iedereen de verplichting zichzelf voor te bereiden op die heilige verplichting, op dat voorrecht. Wanneer men het alfabet, de tafels van vermenigvuldiging en wat verder vereist is voor een hogere opleiding, leert, bereidt men zich voor op zijn levenswerk. Op dezelfde wijze behoort een jongeman zich zijn hele jeugd voor te bereiden op deze grote zending en op zijn geestelijke groei.

Zijn voorbereiding bestaat grotendeels uit inspanningen om:

1. Rein en waardig te leven en vrij te blijven van de zonden van de wereld.
2. Zijn geest te ontwikkelen en de waarheid te kennen.
3. Te sparen voor zijn zending, zodat hij zoveel mogelijk voor zijn zending kan bijdragen.

Punt 1. Het zedelijk leven. Men verwacht dat iedereen van de wieg tot aan zijn zending onderwezen is in de eerste beginselen van het Evangelie en de noodzaak om zedelijk rein te leven. Men verwacht geen volmaaktheid; men verwacht dat hij door oefening in het gezin, de gezinsavond, de verhouding vader-zoon en andere gelegenheden om vooruitgang te maken, iedere verleiding om het kwade te doen, zal hebben weerstaan, en gedurende zijn jeugd niet de zonden van deze wereld zal hebben bedreven — dat hij vrij zal zijn van iedere vorm van onzedelijk gedrag, en zedelijk rein zal zijn gebleven, waardoor hij in staat is

gedurende zijn jeugd zijn bisschop vele malen recht in de ogen te kijken en hij zijn bisschop eerlijk kan zeggen dat hij in staat geweest is zijn verlangens en hartstochten de baas te blijven en daarom waardig is de heilige boodschap van de Here te verkondigen.

Mochten er zich dingen hebben voorgedaan waardoor hij onwaardig geworden is, dan moet hij volledige beterschap bewijzen gedurende een periode die zijn bisschop, zijn ringpresident en zijn Algemene Autoriteit geschikt achten, opdat hij gelijk Paulus is, „een nieuwe man” met „een nieuw hart” en gereed om eervol zijn plichten te vervullen.

Een ieder die erg gezondigd heeft moet ernstig onderzoeken wat de ware betekenis van berouw hebben is — het betekent veel meer dan alleen maar het verlangen zich te beteren.

Wij weten dat geen enkele ziel vergeving kan ontvangen wanneer hij zich niet volledig heeft bekeerd. Alma zei: „Bekering nu, kon de mensen niet geworden, tenzij er een straf was, die ook eeuwig was, zoals het leven der ziel zou zijn.” (Alma 42:16.)

Men moet zich terdege bewust zijn van zijn schuld voordat men zich kan bekeren. En doordat men zich terdege bewust is van zijn schuld, kan het gebeuren dat men verstandelijk, geestelijk of zelfs lichamelijk moet lijden. Wanneer men van kindsbeen in het Evangelie is onderwezen, dient men te weten dat men niet kan zondigen zonder dat men onrein wordt.

Punt 2. Men behoort te studeren, na te denken, de Schriften te leren kennen en zijn getuigenis op te bouwen, zodat men voorbereid is om te onderwijzen. De Here heeft gezegd: „Indien U voorbereid bent, behoeft u niet te vrezen.” Wij hopen dat alle lessen, die de jeugd tijdens de groei naar volwassenheid worden onderwezen in de hulporganisaties, in de kweekscholen en instituten, tijdens de gezinsavonden, in de avondmaalsvergaderingen en elders, ertoe zullen bijdragen dat zij voorbereid zijn, zodat alle angst uitgebannen wordt. Iedereen, die de leeftijd nadert waarop hij op zending kan gaan, behoort volledig voorbereid te zijn om onmiddellijk en op de juiste wijze te kunnen meedoen aan het verkondigen van het Evangelie. Het moet nooit voorkomen dat onze jeugd het Evangelie niet kent of niet op de hoogte is met de organisatie van de Kerk.

Kinderen kunnen heel goed de schriften, die op hen zijn afgestemd, leren; de jeugd kan bekend worden gemaakt met de leerstellingen en zich deze eigen maken.

Hoe komt het dat jonge mensen zich volledig concentreren op hun schoolopleiding en neigingen vertonen hun kerkelijke verantwoordelijkheden te verwaarlozen, terwijl het bestuderen van geestelijke zaken de eerste plaats in dient te nemen in het studieschema van iedereen? Indien men echter voorkeur moet geven, kan men voor de noodzakelijke dingen wel tijd vinden.

Het is ondenkbaar dat iemand, die de leeftijd heeft bereikt om op zending te gaan analfabeet is, ook op het terrein van het Evangelie. Wanneer een jongeman 19 jaar wordt, behoort hij voorbereid te zijn om zijn gebruikelijke rol thuis te verwisselen voor de belangrijke rol van zending, zonder dat hij wat zijn leven, zijn normen of zijn opleiding aangaat, helemaal om moet schakelen. *Punt 3.* Wanneer er een jongen geboren wordt, moeten de ouders meteen met de financiering van een zending beginnen. Het zou prachtig zijn als iedere toekomstige zending vanaf zijn geboorte voor zijn zending zou kunnen sparen. Het zou ideaal zijn als de ouders een spaarrekening voor hem openen en het kind, wanneer het geld in handen krijgt, er telkens aan zouden herinneren dat het alles of een gedeelte ervan op zijn zendingsrekening behoort te storten.

Dit helpt niet alleen het saldo op de zendingsrekening omhooggaan, maar is tevens een psychologische steun. De jongen wordt op deze wijze voortdurend aan zijn toekomstige zending herinnerd. Dit spoort de jongen aan tot werken. Met allerhande karweitjes kan hij geld voor zijn zending verdienen. Het voorkomt, dat hij, zoals vele anderen, egoïstisch opgroeit, omdat hij niet slechts aan zijn eigen verlangens denkt. Wanneer een kind in de gelegenheid gesteld wordt al zijn geld voor zichzelf te besteden, kan deze geest van zelfzucht hem tot het graf achtervolgen.

Zou het niet prachtig zijn als iedere jongen zijn eigen zending volledig of nagenoeg volledig kon betalen en veel zegeningen als gevolg van zijn zendingswerk zou kunnen ontvangen?

Als een jongen in zijn tienerjaren tot de Kerk bekeerd wordt, heeft hij minder gelegenheid om te sparen. Wanneer hij in een land woont met geringe welvaart, waar de mogelijkheden om te

sparen beperkt zijn, kan hij toch dit beginsel na leven en zijn uiterste best doen.

Op één lijn met de bijdragen van de zending staat de ondersteuning van zijn naaste familieleden.

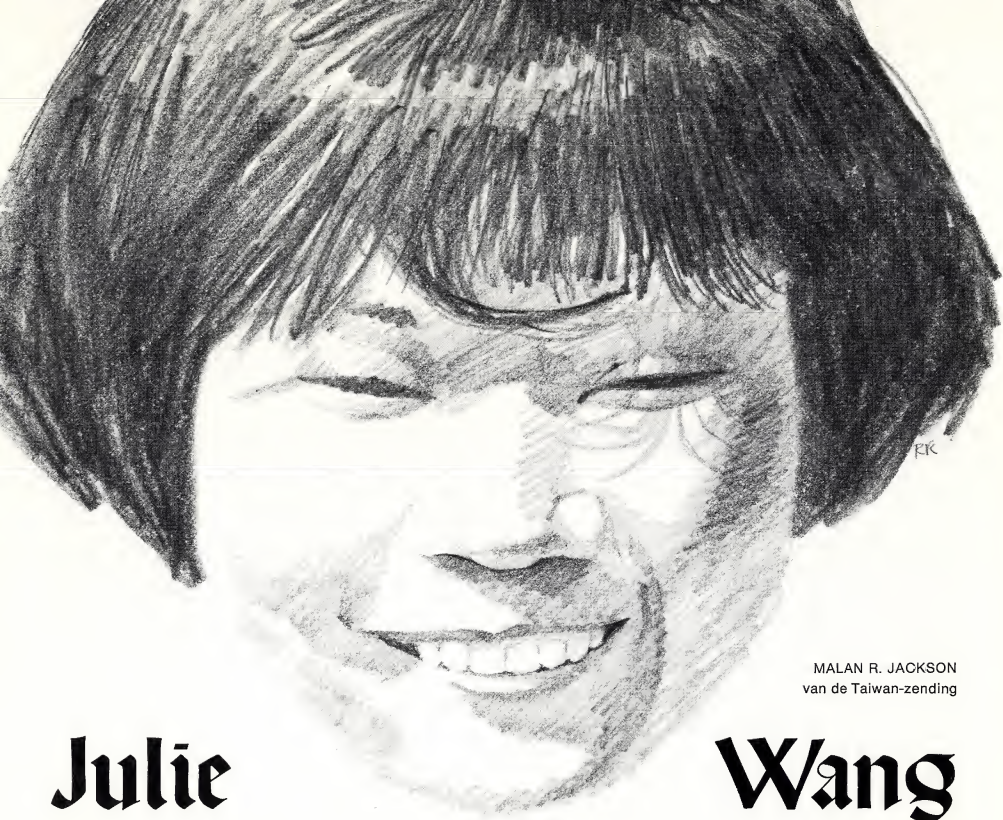
In landen waar de lonen erg laag zijn, of waar gezinnen andere ernstige financiële problemen hebben, zodat zij nagenoeg niet kunnen bijdragen, kunnen de priesterschapsquorums in de districten, wijken, gemeenten, ringen en zendingen bijspringen. Een van de belangrijkste taken van deze quorums is geld in te zamelen voor zendingdoeleinden en in bijzondere gevallen heeft de Kerk twee fondsen die kunnen worden aangeproken.

Iedere jongen en veel meisjes en echtparen moeten een zending vervullen. Iedere toekomstige zending moet zich zijn hele leven zedelijk, geestelijk en financieel voorbereiden om getrouw en goed te werken in het kader van het grootse zendingsprogramma.

MEN MOET ZICH NU VOORBEREIDEN. *

Jonge volwassenen

Noteer vast dat de
Jonge-Volwassenengroepen
een kamp houden van
29 juni tot en met
6 juli 1974

MALAN R. JACKSON
van de Taiwan-zending

Julie

Julie houdt van haar Hemelse Vader. Zij leeft volgens de beginselen van haar godsdienst. Zij is een Chinese van nog maar 15 jaar, maar zij is al een instrument in de handen van de Here geweest en heeft een hele gemeente tot de Kerk gebracht. Op 1 april 1973 werden er daarom vijftig mensen gedoopt en vrij spoedig daarna zijn meer dan tweehonderd mensen dit voorbeeld gevolgd.

De vader van Julie, Wang T'ien-te, (Koning van hemelse deugd) verkocht ongeveer achttien jaar geleden zijn zaak en besloot de rest van zijn leven te wijden aan de prediking van de leerstellingen van Jezus Christus. Met de opbrengst van zijn bezittingen

kocht hij een stuk grond en bouwde in K'e Liao, in het zuiden van het eiland Formosa een kerkje. Niet lang daarna bouwde hij achter de kerk een huis. Hier werd Julie, als laatste van acht kinderen, geboren.

In mei 1972 liep Julie door de straat van Kaohsiung. Zij zag twee jonge vreemdelingen die aan iedereen die voorbij kwam, een brochure gaven. Zij nam zo'n brochure in ontvangst en zag meteen dat het een korte boodschap over de herstelling van het Evangelie van Jezus Christus was. Op de tweede bladzij van de brochure konden naam en adres ingevuld worden. Dit gedeelte van de brochure was een antwoordkaart. Julie was op-

Wang

gegroeid met veel leerstellingen van het Evangelie. Zij werd door de Geest gedreven en wilde meer over deze herstelling aan de weet komen.

Zij stuurde de antwoordkaart op en werd kort daarop door de zendingen bezocht. Vanaf het eerste moment dat zij het Evangelie hoorde wist zij dat het waar was, en zij wilde gedoopt worden.

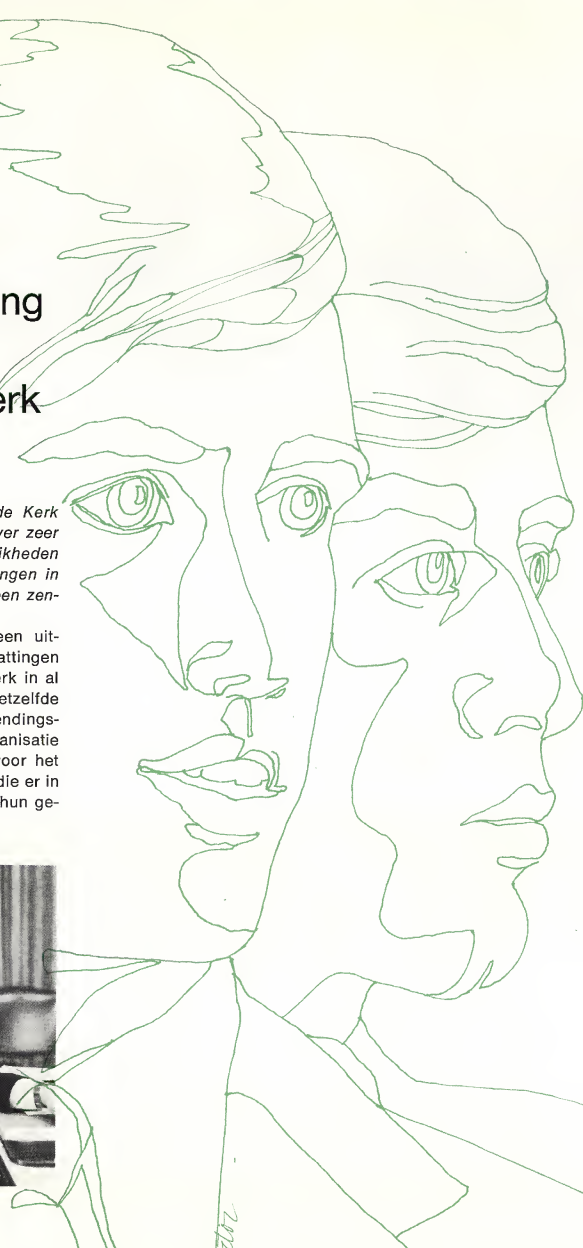
De vader van Julie kon dat niet begrijpen. Hij had haar persoonlijk door onderdompeling gedoopt. Niettemin nam ook hij de boodschap van de herstelling aan, toen Julie hem meer over De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen vertelde. (Wordt vervolgd op biz 19)

Gesprek met ouderling Gordon B. Hinckley over het zendingswerk

Door hoofdredacteur BRIAN KELLY

Vraag: Wij horen in de geschiedenis van de Kerk dikwijls over het zendingswerk. We horen over zeer goede zendingen en over hoe zij moeilijkheden overwonnen en toen opvallend veel bekeerlingen in de Kerk brachten. Is de uitdaging waarvoor een zending nu komt te staan anders dan vroeger?

Broeder Hinckley: Zendingswerk is altijd een uitdaging. De omstandigheden en de levensopvattingen zijn wel veranderd, maar in wezen is het werk in al die jaren dat wij zendingswerk verrichten hetzelfde gebleven. En ik wil hieraan toevoegen dat zendingswerk zelfs voorafging aan de stichting en organisatie van de Kerk. Toen het Boek van Mormon voor het eerst werd uitgegeven gaven enkele mensen die er in geloofden alles door aan anderen; en gaven hun getuigenis.

Heden ten dage zijn velen geneigd om op de eerste dagen van de Kerk terug te zien als de tijd van de rijke oogst, terwijl ze onze tijd zien als dagen waarop aren worden gezezen. Als wij ons echter wat meer in de Kerkgeschiedenis verdiepen, zullen we zien dat velen van de eerste zendingen, die enorme successen boekten, ook enorme teleurstellingen ondervonden.

Het ligt in de menselijke aard het verleden te verheerlijken. Wij moeten echter niet vergeten dat er net als nu ook toen velen waren, die niet luisterden naar de kundige en fijne verkondigers des woords.

Vraag: Hoe zijn de tegenwoordige resultaten vergeleken bij die van het verleden?

Broeder Hinckley: In het algemeen gesproken geloof ik dat het hedendaagse zendingswerk meer vruchten afwerpt dan vroeger meestal het geval was. Natuurlijk verschillen de resultaten in verschillende gebieden. Uit gebieden, die in het verleden vele bekeerlingen te zien gaven, komen er nu betrekkelijk weinig. En gebieden, die vele jaren geleden niet of weinig ontvankelijk waren, staan nu wonderbaarlijk open voor het Evangelie.

Vraag: Wat zijn nu zo de specifieke ervaringen die zendingen steeds hebben ondervonden en zullen blijven ondervinden?

Broeder Hinckley: De boodschap is altijd dezelfde. De tegenstander heeft altijd zijn invloed doen gelden op wie het Evangelie werd onderwezen en op wie het verkondigen. Zendingswerk is nooit gemakkelijk geweest, maar toch is de vreugdevolle beloning met niets anders te vergelijken. Iets zó kostbaas, als het Evangelie van Jezus Christus is alle inspanning waard, én de offergave van de tijd en middelen om het te verkondigen.

Vraag: Denkt u, dat de doorsnee-zending van nu in kennis en geestelijke instelling even goed is voorbereid op zijn zending als zij, die in het verleden op zending gingen?

Broeder Hinckley: Mijn persoonlijke ervaring reikt niet zo ver terug dat ik een gefundeerd oordeel kan uitspreken over de eerste zendingen van de Kerk. Ik zelf ben veertig jaar geleden op zending gegaan en van wat daarvoor gebeurde, weet ik alleen wat hieromtrent schriftelijk is vastgelegd. Door mijn ervaring met het werken met jonge mannen en vrouwen in de meeste zendingsgebieden in de wereld, kan ik in het algemeen zeggen, dat zij, die nu op zending gaan, net zo toegewijd zijn en mogelijk beter voorbereid, dan degenen die, net als ik, veertig jaar geleden op zending gingen.

Vraag: Zijn er nu dezelfde mogelijkheden als veertig jaar geleden?

Broeder Hinckley: Ik geloof, dat die mogelijkheden nu groter zijn. In de meeste zendingsgebieden treffen we een veel betere werksfeer. Er bestaat zeer zeker een

verschil tussen het heden en veertig jaar geleden. Men is minder fanatiek. Er is meer verdraagzaamheid. En enkele grotere kerken kunnen maar moeilijk iets doen aan de geestelijke nood van hun leden. Er heerst ontevredenheid onder vele gelovigen. Zij zijn niet gelukkig met wat zij hebben en staan daarom open voor de boodschap van het herstelde Evangelie.

Vraag: Wat kunt U zeggen over het huidige vooroordeel tegen de Kerk?

Broeder Hinckley: In het algemeen heeft de Kerk tegenwoordig een uitstekende naam, in het bijzonder in de Verenigde Staten van Noord-Amerika. De oude bitterheid, die grotendeels voortkwam uit onwetendheid, is aan het verdwijnen. Uiteraard geldt dat niet voor alle gebieden. De meeste mensen kennen ons als oprecht, getrouw en toegewijd aan de christelijke beginselen. Velen zien ook het belang in van het gezonde gezin in de hedendaagse maatschappij. Dat soort mensen wordt aangenaam getroffen door de aandacht die wij voor het gezinsleven vragen.

Vraag: Wat is de aanleiding tot dit nieuwe begripen?

Broeder Hinckley: Tegenwoordig zijn de mensen beter bereikbaar dan ooit. Men reist meer, men leest meer en dit leidt tot een beter begrip. De Kerk is gegroeid en hoe meer ze groeit, hoe meer mensen ons leren kennen. Omdat er meer leden zijn, zijn ook wij beter bereikbaar. Het bouwprogramma voor de gehele wereld heeft ons op prachtige wijze geholpen. Toen ik op zending was, bezaten we slechts een paar gebouwen. Ik geloof dat we maar één kerkgebouw in geheel Groot-Brittannië in eigendom hadden. Onze vriendelijke uitzienende kerkgebouwen hebben er veel toe bijgedragen om de wereldopinie over ons ten goede te wijzigen. Tegenwoordig kunnen de meeste leden en zendingen hun vrienden en onderzoekers ergens mee naar toe nemen. Dit is een groot voordeel. Voorts hebben de pers, de radio en de televisie van ons werk kennis genomen en de gegevens meer waarheidsgetrouw, dus voor ons gunstiger, weergegeven.

Vraag: Is er veel veranderd in de feitelijke uitvoering van het zendingswerk?

Broeder Hinckley: Er is niet veel veranderd, evenwel is hernieuwde nadruk gelegd op de verantwoordelijkheid van de leden. Zij moeten mede-betrokken zijn bij het verkondigen van het Evangelie aan anderen. De coördinatie in de priesterschap zorgt voor de voortstuwende kracht en middelen, die de leden het belang en de verplichting om onderzoekers te vinden, doen inzien. De zendingen moeten ertoe in staat zijn – het is hun taak – deze onderzoekers het Evangelie te onderwijzen. Wij zijn ons sinds lang bewust, dat het beste gereedschap dat in het zendingswerk wordt gebruikt, de goede leden van de Kerk zijn.

Heden ten dage zijn wij vertegenwoordigd door mensen uit alle lagen der maatschappij – mannen en vrouwen van aanzien, die iets hebben bereikt, mannen

en vrouwen, die in brede kring bekend zijn om hun bekwaamheden, mannen en vrouwen met geloof in hun Kerk en die daar ook trots op zijn. Vanzelfsprekend dragen deze feiten er op een enorme wijze toe bij dat de Kerk in het goede aanzien staat dat zij verdient. Dit is het kritieke punt als het Evangelie aan anderen wordt verbreid.

Vraag: Wat is de grootste uitdaging, waarvoor een hedendaagse zendeling zich ziet geplaatst?

Broeder Hinckley: De grootste uitdaging, waarvoor een zendeling heden ten dage staat is zichzelf te vergeten en zichzelf in zijn werk te verliezen. Wij zijn allen geneigd een beetje egoïstisch te zijn, een beetje lui. Wij houden allen van geriefelijkheid; maar het zendingswerk vraagt actief bezig zijn. Dit is niet veranderd sedert de tijd van de Heiland. Hij zei: „Wie zijn leven zal verliezen om Mijnen wil, en om des Evangelies wil, die zal hetzelfde behouden.” (Mk. 8 : 35.) Dit is in het bijzonder van toepassing op het zendingswerk. De grootste uitdaging is altijd geweest om in gebed tot de Here te gaan, om kracht en leiding te vragen en er dan pas op uit te gaan om te werken. De Here heeft gezegd: „Indien dan uw oog eenvoudig is, zo zal geheel uw lichaam verlicht wezen.” (Mt. 6 : 22.) Als een zendeling alleen werkt voor de glorie van God, dan zal het duistere van hem weggaan. Het duistere van de luiheid, het duistere van de zonde, het duistere van het uitstel, het duistere van de vrees. Dat zijn allemaal factoren die van invloed zijn op het zendingswerk.

Vraag: Is iedereen geschikt voor het zendingswerk?

Broeder Hinckley: Ik zou niet willen zeggen, dat iedereen geschikt is om een full-time zending te vervullen. Zendingswerk is zwaar. Het vergt veel van iemand. Het is moeilijk. Het is nooit gemakkelijk geweest en dat zal het ook nooit worden. Het vereist lichamelijke kracht, een gezond verstand, en een krachtige geest. Wij moeten het feit onder ogen zien, dat er enkelen zijn, die niet moeten proberen een full-time zending te vervullen. Zij, die het niet kunnen, moeten niet ontmoedig zijn, omdat een of andere tekortkoming hen niet toestaat op zending te gaan. Wij moeten niet vergeten, dat er vele wegen zijn om de Here op aanvaardbare wijze te dienen. Maar ieder lid van de Kerk moet zo leven dat het waardig wordt bevonden om op zending te gaan en het Evangelie aan anderen te verkondigen. Wij moeten dan uiteraard het oordeel van onze kerkleiders kunnen aanvaarden over onze mogelijkheden. Wanneer de bisschop vindt dat wij beter niet op zending kunnen gaan, moeten wij dat aanvaarden en verder gaan met dingen die wij wél kunnen doen. Er zijn vele manieren om mede te helpen het koninkrijk op te bouwen. Als iedere jongere tracht zichzelf voor te bereiden op het zendingswerk, zal hij klaar staan om het Evangelie te verkondigen, wanneer de

gelegenheid daartoe zich in het dagelijks leven voor-
doet.

Vraag: Vindt u, dat meisjes zich moeten voorbereiden op een zending?

Broeder Hinckley: De meisjes, die op zending gaan, verrichten een geweldige taak. Zij zijn produktieve zendingelingen. Ik heb echter president David O'McKay bij diverse gelegenheden horen zeggen: „Zendingswerk is in de eerste plaats een taak van het priesterschap. Als zodanig dient het allereerst te worden opgedragen aan priesterschapsdragers. De mooiste zending, die een meisje kan vervullen, is een goede jongeman te trouwen in het Huis des Heren en op te gaan treden als de moeder van een goed gezin.” Maar ik herhaal, we hebben enkele meisjes nodig als zendingelingen. Zij doen hun werk geweldig goed.

Vraag: Als je op zending bent geweest kun je zeggen: „Dat waren de twee beste jaren van mijn leven.” Is van iets zo ingrijpends nog meer te vertellen?

Broeder Hinckley: Ik kan rustig stellen dat een zending voor velen de grootste uitdaging betekent die zij ooit zullen aannemen. Zij hebben daarmee de opdracht om de wereld in te gaan, die voor het grootste gedeelte onverschillig tegenover hun boodschap staat. Zij gaan er onder alle mogelijke weersomstandigheden op uit. Zij moeten zich aanpassen aan nieuwe levensomstandigheden, zij zijn ver van huis, en ze zijn uit hun normale levensritme gehaald. Al deze dingen maken het moeilijk. De gehele situatie vereist een geweldig aanpassingsvermogen en grote zelfdiscipline en bovendien geloof en nederigheid. Zij zullen de noodzaak gevoelen om op hun knieën te gaan en de Here om hulp te vragen. Door dit alles komen eigenschappen naar voren, die van onschatbare waarde zijn, niet alleen gedurende hun zending, maar ook gedurende hun verdere leven. Ieder van ons moet zelfdiscipline en betrouwbaarheid aanwaken. Nergens kan iemand deze eigenschappen beter ontwikkelen dan op zending.

Vraag: Hoe staat het met de familieleden die achterblijven? Hoe kunnen die het beste de zending helpen?

Broeder Hinckley: In de eerste plaats moet er post van thuis komen. Sommige gezinnen vinden het moeilijk om brieven te schrijven. Ik heb te doen met een zending die niet regelmatig post van thuis ontvangt. Over het algemeen is één brief per week een goede regel. Maar aan de andere kant kunnen te veel brieven het moreel van een zending schaden. Om goede resultaten te kunnen bereiken moet een zending van huis zijn; daarom zal de inhoud van de brieven die hij ontvangt een enorme invloed uitoefenen op wat hij doet en hoe hij zich voelt. Brieven, handelend over huiselijke problemen, brieven die over moeilijkheden spreken, schaden het moreel van de zending. Verstandige briefschrijvers zullen zeker van hun positieve

gevoelens doen blijken – hoe trots zij zijn om een zending in het veld te hebben; dat de Here hen zegent voor zijn werk in de bediening. Dergelijke brieven zijn een zegen voor het werk van een zending.
Vraag: Hoe kunnen vrienden helpen?

Broeder Hinckley: Natuurlijk moet een zending vrienden. Zij, die aanmoedigende brieven schrijven, helpen de zending enorm.

Vraag: U bent zending geweest en u bent ook de vader van zendingelingen. Hoe is het om een zoon in het zendingsveld te hebben?

Broeder Hinckley: Niets is zo heerlijk als een zoon op zending hebben. Je verlangt naar de wekelijkse brief. Je voelt je deelgenoot van de ervaringen die hij in het veld heeft. Een zoon op zending doet wonderen voor het gezin.

Vraag: We horen dikwijls dat een zending een goede invloed heeft op iemands latere leven. Denkt u wel eens aan iets dat u tijdens uw zending hebt geleerd?

Broeder Hinckley: Elke zending die met de geest van het werk is beziel, leert vele dingen en ontwikkelt vele eigenschappen, die indien verder ontwikkeld, in zijn leven van onschatbare waarde zullen zijn.

Hij ontwikkelt zelfdiscipline. Is er één eigenschap in het leven van een jongeman, die hij zich beter kan wenschen? Hij leert de zin van werken, en om 's morgens op te staan en zijn arbeid vroegtijdig aan te vangen. Hij leert zaken, die het eerste moeten gebeuren, ook het eerste af te doen. Hij leert evenwichtig te zijn en met mensen te spreken. Hij overwint de angstgevoelens waar veel mensen aan lijden. Hij ontwikkelt initiatief en vindingrijkheid. Hij komt op een zeer reële wijze te weten dat gebeden worden gehoord en verhoord. Hij ontwikkelt een diepere genegenheid voor zijn vader en moeder. Er groeit een gevoel van dankbaarheid in zijn hart. Hij gaat leren handelen in een geest van toewijding en onzelfzuchtigheid.

En, het meest belangrijke, hij leert zijn Hemelse Vader en de Here Jezus Christus kennen en liefhebben. Met overtuiging zal hij getuigen van hun levende werkelijkheid. Deze nieuw-verworven instelling en kennis zullen zijn hele verdere leven en voor zijn omgeving een zegen zijn, mits hij bereid is deze eigenschappen verder aan te kweken.

Vraag: Bent u, na al uw ervaringen met het werken met zendingelingen, van mening dat wij tot nieuwe, meer geprogrammeerde werkwijzen moeten komen om de mensen te bekeren?

Broeder Hinckley: Onze aanpak is altijd modern geweest. De wereld heeft dat niet ingezien, maar het is wel zo. Het is de macht van de Heilige Geest. Uiteraard hebben wij de middelen nodig om de zendingen steeds beter bij te staan in hun werk. Wij ontwikkelen deze dan ook steeds. Echter, uiteindelijk is zendingswerk een zaak van een medemens recht in de ogen

(Wordt vervolgd op blz 19)

VELE ZIELEN WACHTTEN

Op zondag 1 maart 1840, ik was 33 jaar geworden, predikte ik twee keer voor een grote schare mensen in de stadsgehoorzaal van Hanley (Engeland), en bediende het Avondmaal aan de heiligen.

's Avonds vergaderde ik weer met een groot gezelschap dat bestond uit leden van de Kerk en niet-leden. Terwijl we het eerste gezang zongen, rustte de Geest des Heren op mij. De stem van God zei tot mij: „Dit is voor vele dagen de laatste vergadering die je met deze mensen houdt.”

Het verbaasde me want ik had in dat district veel afspraken. Ik stond op, sprak tot de mensen en vertelde ze dat het voor vele dagen de laatste keer was dat ik met ze vergaderde. Ze waren even verbaasd als ik.

Aan het eind van de vergadering kwamen vier mensen naar mij toe die gedoopt wilden worden. We gingen het water in en ik doopte ze. 's Morgens zonderde ik me af en vroeg de Here in gebed wat Hij wilde dat ik zou doen.

Het antwoord dat ik kreeg was dat ik naar het zuiden moest gaan omdat de Here daar een groot werk voor mij had. Vele zielen wachtten op het woord des Heren.

Op 3 maart 1840 nam ik de diligence om te voldoen aan het woord des Heren en reed naar Wolverhampton, een afstand van 42 km. Daar overnachtte ik.

In de ochtend van 4 maart nam ik weer de diligence en reed door Dudley, Stourbridge, Stourport en Worcester. Daarna liep ik nog een aantal kilometers naar de heer John Benbow, die op Hill Farm, Castle Frome in Ledbury, (Herefordshire) woonde. Het was een landbouwstreek in het zuiden van Engeland die nog niet door Mormoonse zendelingen was bezocht.

Ik zag wel dat de heer Benbow een welgestelde boer was. Hij bewerkte ruim 121 hectare land, had een goed huis en ruim voldoende geld. Zijn vrouw Jane had geen kinderen.

Ik stelde mezelf aan hem voor als een

zendeling uit Amerika, een ouderling van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die hem door God was gezonden als een boodschapper der zaligheid om hem en zijn huisgenoten en de inwoners van het land het Evangelie te prediken.

Mijnheer Benbow en zijn vrouw waren zeer verheugd en dankbaar voor mijn komst. Ik was daar 's avonds aangekomen. Ik had die dag bijna 80 km afgelegd per diligence en te voet, maar na wat te hebben gegeten en gedronken, heb ik tot twee uur in de ochtend zitten praten.

De heer Benbow en zijn vrouw waren zeer verheugd over het goede nieuws dat ik bracht van de volheid van het eeuwige Evangelie dat God door de mond van Zijn profeet Joseph Smith in deze laatste dagen had geopenbaard.

Ik was zeer verheugd over het goede nieuws dat de heer Benbow mij mededeelde. Er was namelijk een gezelschap dat uit mannen en vrouwen be-

stond — ruim 600 — die zich hadden afgescheiden van de Wesleyan Methodisten en de naam „United Brethern” hadden aangenomen. Onder hen bevonden zich 45 predikers. Ze hadden kerkgebouwen, en toestemming om in vele huizen te prediken die daarvoor goedgekeurd waren. Deze United Brethern zochten licht en waarheid. Ze waren zover gegaan als ze konden en baden voortdurend tot God om de weg voor hen te openen en licht en kennis te zenden, opdat ze de juiste weg mochten kennen om gered te worden.

Toen ik deze dingen hoorde begreep ik waarom de Here mij in Hanley had geboden die plaats te verlaten en naar het zuiden te gaan. Dat was omdat er in Herefordshire een groot veld was om te oogsten en heiligen het koninkrijk van God binnen te leiden.

Verblijd ging ik naar bed, bad tot God en dankte Hem, en sliep heerlijk tot dat de zon was opgekomen.

Op de ochtend van de vijfde stond ik op, ontbeet en vertelde de heer Benbow dat ik graag zou beginnen met de zaken van mijn Meester, door het Evangelie aan de mensen te prediken. In zijn huis was een grote hal waarin men mocht prediken. Hij liet de gehele omgeving bekend maken dat er die avond een Amerikaanse zending in zijn huis zou prediken.

Tegen de tijd dat we zouden beginnen kwamen er veel burens binnen en ik hield mijn eerste toespraak. Ik predikte ook de volgende avond op dezelfde plaats en doopte toen zes mensen — de heer Benbow en zijn vrouw en vier predikers van de United Brethern.

De volgende dag ben ik het grootste gedeelte van de dag bezig geweest met het schoonmaken van een vijver. Ik maakte hem gereed om er in te doppen want ik voorzag dat er velen gedoopt zouden worden. Later heb ik 600 mensen in die vijver gedoopt.

Op zondag de achtste predikte ik 's morgens te Frome's Hill, 's middags te Standley Hill en 's avonds op de Hill Farm van John Benbow.

De plaatselijke kerk stond dicht bij het huis van broeder Benbow, ze werd

geleid door de predikant, maar er waren die dag slechts 15 mensen aanwezig terwijl de opkomst in de vergaderingen die ik die dag en avond had, groot was, ik schat ongeveer 1000 bezoekers.

Ik sprak die avond in het huis van de heer Benbow. Er kwam een man binnen die naar mij vroeg. Het was een politieagent en hij was door de predikant van de plaatselijke kerk gezonden om mij te arresteren.

Ik vroeg hem: „Wat heb ik misdaan?” Hij zei: „U predikt.”

Ik vertelde hem dat ik evenals de predikant een vergunning had om het Evangelie te prediken en vroeg of hij zolang wilde gaan zitten, dan zou ik na de vergadering op hem wachten.

Hij nam een stoel en ging achter mij zitten. Ik sprak vijf kwartier over de fundamentele beginselen van het Evangelie. De kracht van God rustte op mij, de Geest vervulde het huis en de mensen waren overtuigd.

Aan het eind van de vergadering gaf ik ze de gelegenheid om te worden gedoopt. Zeven mensen boden zich aan. Daaronder bevonden zich vier predikers en de politieagent.

Deze laatste stond op en zei: „Mijnheer Woodruff, ik zou graag gedoopt willen worden.”

Ik zei hem dat ik hem graag zou doppen. Ik ging naar de poel en doopte deze zeven. Daarna vergaderden we, ik bevestigde er 13 en brak het brood voor de heiligen. We verheugden ons zeer.

De politieagent ging naar de predikant en vertelde hem dat als hij mijnheer Woodruff wilde arresteren omdat hij het Evangelie predikte, hij maar zelf moest gaan om het bevel uit te voeren, want hij had hem het enige ware Evangelie horen prediken, iets wat hij in zijn leven nooit eerder had beluisterd.

De predikant wist niet wat hij ervan moest denken. Daarom stuurde hij twee secretarissen van de Engelse kerk als spionnen. Ze moesten onze vergadering bezoeken en uitvorsen wat we predikten.

Maar beiden raakten zeer onder de indruk en ontvingen het woord des

Heren. Ze werden gedoopt en bevestigd tot leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

De predikant was ontsteld maar hij durfde niemand meer te sturen.

De dominees en predikanten van Zuid-Engeland schreven een vergadering uit en stuurden een petitie naar de aartsbisschop van Canterbury of hij het parlement wilde verzoeken een wet in te dienen waardoor de Mormonen verboden werd in het Britse gebied te prediken.

In deze petitie vermeldde de predikant dat een Mormoonse zending de afgelopen zeven maanden 1500 mensen had gedoopt, grotendeels leden van de Engelse kerk.

Maar de aartsbisschop en de raad wisten heel goed dat de wetten van Engeland aan alle religies onder de Engelse vlag vrijheid van godsdienst gaven. Ze berichtten de indieners van de petitie dat wanneer de waarde van zielen hen even na aan het hart lag als de grond waarop hazen, vossen en jachthonden renden, ze niet zovelen van hun kudde zouden verliezen. Ik bleef prediken en doopte iedere dag.

Overgenomen uit: Leon R. Hartshorn, *Classic Stories from the Lives of Our Prophets* [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1972], blz. 120-124.

Zendingen in de geschiedenis van de Kerk

Door LEONARD J. ARRINGTON, Kerkhistoricus

De eerste zendingen van de Kerk hebben van een geloof en toewijding blijk gegeven waaraan de zendingen van nu en straks een voorbeeld kunnen nemen.

Brigham Young schreef in zijn dagboek:

„Ik ging vanuit Montrose op zending naar Engeland. Mijn gezondheid was zo slecht, dat ik niet in staat was zonder hulp de 150 meter naar de rivier te lopen. Toen ik de rivier was overgestoken, werd ik Israël Barlow bereid me achterop zijn paard naar Heber C. Kimball te brengen, waar ik tot de 18e ziek lag. Ik had mijn vrouw ziek achtergelaten met een baby van tien dagen. Al mijn kinderen waren ziek en konden niet voor elkaar zorgen.”¹

Joseph F. Smith, de vader van onze profeet Joseph Fielding Smith die kort geleden is overleden, was aan het begin van deze eeuw de president van de Kerk. De vader van Joseph F. Smith was Hyrum Smith die samen met de profeet Joseph in de gevangenis van Carthago werd gedood. Hoewel sommigen misschien vonden dat hij had moeten blijven om voor zijn zuster te zorgen, ging Joseph F. Smith vrijwillig op zending. Hij werd naar Hawaï gezonden, de Sandwich-eilanden zoals de eilandengroep toen genoemd werd. Daar aan-

Brigham Young

gekomen bemerkte hij, dat de zendingen die er eerder waren dan hij, op het punt stonden hun pogingen om het Evangelie daar te prediken op te geven. Ze hadden geen succes bij de *haole*, de blanken, en de taal van de *kanakas*, de inheemse bevolking, was zo moeilijk dat ze deze niet konden leren. Ook beschouwden ze de inheemse bevolking niet als goede leden van de Kerk. Joseph was echter jong genoeg om de taal van de inheemse bevolking te leren en de zachtvaardige geest die schuld achter de vreemde gewoonten van de Hawaïaanse bevolking te begrijpen. Hij schreef: „Ik heb besloten hier te blijven, mij de taal eigen te maken en de mensen van deze eilanden te waarschuwen, desnoods alleen.”² Joseph leerde de taal en predikte het Evangelie aan de bevolking van Ha-

wai. Tijdens dit proces onderging hij een geestelijke vernieuwing. Een paar maanden na zijn aankomst op Hawaï schreef hij aan een bekende in Salt Lake City:

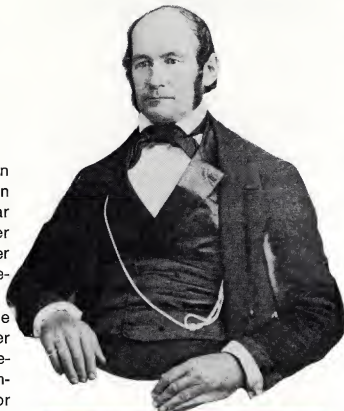
„Ik weet dat het werk waar ik bij betrokken ben het werk van de levende en ware God is en ik kan mijn getuigenis hiervan geven wanneer, waar of onder welke omstandigheden ook.”³

Toen hij dat schreef kon hij nog niets vermoeden van de nare omstandigheden waarin hij zou komen te verkeren. Het magazijn, waar hij en de andere zendingen hun kleren bewaarden, raakte in brand. Al hun kleren ver-

Joseph F. Smith

IK BEN MAUREEN URSEN BACH, REDACTRICE VAN DE GESCHIEDKUNDIGE AFDELING VAN DE KERK EN BRAD MORRIS, STUDENT AAN DE STAATSUNIVERSITEIT VAN UTAH, ZEER ERKENTELIJK VOOR HUN ASSISTENTIE BIJ DE SAMENSTELLING VAN DIT ARTIKEL – LEONARD J. ARRINGTON.

Heber C. Kimball

brandden, alleen wat ze aan hadden bleef gespaard. Een tijd lang hadden Joseph en zijn collega samen maar één behoorlijk kostuum, dus moest er een in bed blijven wanneer de ander het pak aantrok en naar een vergadering ging!⁴

Misschien is er in het humoristische verhaal dat een andere grote leider en dappere dienstknecht uit de beginjaren van de Kerk, Heber C. Kimball, vertelde, wel enige grond voor het oude grapje dat een zending of zijn meisje, of zijn haar moet verliezen als „prijs” voor zijn zending. Broeder Kimball was al heel jong kaal. De mensen plaagden hem er dikwijls mee en op een keer legde hij uit hoe hij zijn haar had verloren. Kort nadat hij zich bij de Kerk had aangesloten, hij was toen nog een jongeman, werd hij op zending geroepen naar Nova Scotia. Hij legde de 2400 km van zijn woonplaats naar New York te voet af met zijn valies op zijn rug.

„Spoedig nadat ik op weg was gegaan, besefte ik dat ik nog niet veel wist. Hoewel ik dat al eerder wist, ging ik dat beter beseffen toen ik eenmaal op pad was gegaan. Ik begon de Schriften te bestuderen . . . ik wist zo weinig dat mijn hoofd door wat ik opnam begon uit te zetten. Mijn poriën gingen zover openstaan dat mijn haren uitvielen. En als u uw ken-

nis zo zoudt uitbreiden als ik, zoudt u geen haar meer op uw hoofd hebben.”⁵

Een andere grote zending van de Kerk, die later apostel werd, was Parley P. Pratt. In 1830 was Parley 23 jaar en was hij op zending in Ohio. Op zijn reis werd hij op valse beschuldiging gearresteerd en voor het gerecht gebracht. Hij moest een zware boete betalen maar had geen geld, dus liet de rechter hem in de gevangenis zetten. Het was echter al laat geworden en er was geen tijd meer om naar de gevangenis te gaan die een aantal mijlen verder was, en zo werd Parley door een agent meegenomen naar een hotel om daar de nacht door te brengen. Nadat hij had geslapen en

ontbeten, werd hij door de agent, mijnheer Peabody, naar de lobby geleid om naar de gevangenis te worden gebracht.

Hier volgt het verhaal zoals Parley het zelf vertelde:

„Ik zei: „Mijnheer Peabody kunt u hardlopen?” „Nee” zei hij, maar mijn grote bulldog wel en die is al die jaren opgeleid om mij in mijn functie bij te staan; als ik het hem beveel gooit hij iedere man omver.” „Wel, mijnheer Peabody, u heeft me gedwongen een mijl met u mee te gaan. Ik ben er twee met u gegaan. U heeft me de gelegenheid gegeven te prediken en te zingen, u heeft me ook onthaald op logies en ontbijt. Ik moet mijn reis nu vervolgen. Als u hard kunt lopen, mag u met me meegaan. Ik dank u voor al uw goede zorgen — dag mijnheer.” Parley rende of de dood hem op de hielen zat. Tegen de tijd dat mijnheer Peabody van zijn verbazing bekomen was en in staat tot actie over te gaan, had Parley al zo’n 150 meter afgelegd, was hij over een schutting gesprongen en rende hij door het veld naar het bos. De agent rende schreeuwend achter hem aan en stuurde zijn hond op hem af om hem te pakken. De hond haalde Parley in korte tijd in en stond op het punt hem te grijpen toen Parley als bij ingeving zijn arm uitstrekte, in de richting van het bos wees en de stem van de agent immiterend, riep: „Pak hem.”

„De hond rende twee keer zo hard naar het bos nu hij door de agent en

Parley P. Pratt

door mij was aangevuurd, we renden beiden in dezelfde richting. Toen ik het bos bereikt had verloor ik de agent en de hond spoedig uit het oog en ik heb ze nooit weer gezien.”⁶

Niemand kon Parley Pratt ooit hebben gewaarschuwd voor de gevaren waarin hij door zijn zending terecht zou komen, maar wanneer hij zich er eenmaal in bevond dan ontbrak het hem nooit aan humor over zijn situatie en maakte hij van de nood een deugd, op een manier waarom andere mensen achteraf konden lachen.

Ook Wilford Woodruff zag de humor, ondanks de moeilijkheden van zijn zending. Hij schreef toen hij 27 jaar was over wat hij had beleefd. Hij en zijn collega hadden in twee dagen 90 km gelopen zonder eten. Op de eerste dag werden ze geconfronteerd met een beer, verdwaalden ze, werden ze achtervolgd door wolven, en bereikten ze tenslotte laat op de avond een hut waar ze niets te eten kregen, maar ze mochten wel op de grond slapen. „Dat,” zo schrijft ouderling Woodruff, „was de zwaarste werkdag van mijn leven.” De volgende dag liepen ze 18 km in de regen naar het huis van een man, die — naar ze later ontdekten — bij het gepeupel was geweest, dat de heiligen het jaar ervoor uit hun huizen in Jackson County, Missouri, had verdreven. Toen ze de hut bereikten zat het gezin van de man aan de ontbijttafel. In het verslag van ouderling Woodruff lezen we:

„Het was in die dagen de gewoonte van de inwoners van Missouri om je te eten te vragen, ook al waren de mensen je vijandig gezind, dus vroeg hij ons of we wilden meeëten. . . . Hij wist dat we Mormonen waren. Zodra wij begonnen te eten begon hij op de Mormonen af te geven. Op zijn tafel stond een grote schaal met eieren en bacon en er lag voldoende brood. Zijn schelden belemmerde ons niet te eten, want hoe harder hij schold, hoe vlugger wij aten, totdat onze maag gevuld was. Toen stonden we van tafel op, pakten onze hoed en bedankten hem voor het ontbijt. Scheldwoorden waren het laatste dat wij van hem

Wilford Woodruff

hoorden. — Ik hoop dat de Here hem zal belonen voor ons ontbijt.”⁷

Tot slot nog een voorbeeld van toewijding uit het leven van Matthew Cowley dat gebasseerd is op geloof. Hij was op de universiteit van de Kerk in Salt Lake City, maar na zijn eerste jaar, besloot hij het volgende jaar niet meer te studeren. Inplaats daarvan wilde hij op zending. Hij was pas 17 maar hij werd geroepen en was spoedig op weg naar de Maori's, om onder hen te werken.

Ouderling Cowley vertelt in zijn dagboek dat zijn beste kameralen daar de vlooiën waren, want die lieten hem nooit in de steek. Hier volgt een gedeelte uit dat dagboek.

„Na het *Karakia* (gebed) 's avonds, ging ik naar mijn kamer. Voordat ik naar bed ging wapende ik mezelf tegen de vlooiën. Ik wreef mijn gehele lichaam in met vlooiënpoeder en strooide er een laag van in mijn bed. Ik vertrouwde erop dat ze zouden bedwelmen. . . . Toen ik opstond en in mijn bed keek [de volgende morgen] vond ik de overblijfselen van een massa vlooiën en ik voelde me als Napoleon als die had gewonnen.”⁸ Broeder Cowley moest de taal natuurlijk van wat krabbeltjes leren en de eerste drie maanden had hij geen collega. Hij ging iedere morgen om zes uur naar een bos om het Evangelie en de taal te bestuderen, en te vasten en te bidden. Daar bleef hij elke dag 11 uur. Binnen drie maanden kon hij voor een groep van de inheemse bevolking staan om hun het Evangelie te prediken in hun eigen taal, en, zoals

hij zegt: „Ik had een brandend gevoel in mijn borst zoals ik nog nooit had gevoeld en daarna nooit meer heb gevoeld.”

Het zal u uit hun belevenissen duidelijk zijn geworden dat deze zendelingen hun beslissingen niet op dezelfde basis namen als een econoom dat doet. Een econoom leert dat hij zijn beslissingen moet nemen op basis van waardebepalingen, daarbij worden de offers afgewogen tegen de baten. Kaalheid, vlooiën en honger zouden voor een econoom geen motieven zijn om zijn gezin en familie te verlaten. Toch berust de beslissing om een zending te vervullen op een gezonde offers/baten-basis als men de methode volgt die Parley P. Pratt beschrijft.

Een jaar voordat bovenstaand voorval plaats vond, nog voor hij gehoord had van de heiligen der laatste dagen, was Parley getrouwd. Hij had een boerderij met ruim 20 hectare land, een gerieflijk huis, een goede boomgaard en een prachtige tuin. Toch had hij het gevoel dat hem iets ontbrak. Hij bestudeerde de Bijbel en wilde er meer over weten. Hij geloofde in een herstelling van het Evangelie. Hij wist niet dat deze reeds had plaatsgevonden. Hij besloot zijn boerderij en huis te verlaten om de ware Kerk te zoeken. Zijn oudere broer William vermaande hem: „Waar moet je van leven?” vroeg hij. Parley zei dat hij voldoende schuldbrieven had om zich en zijn gezin te onderhouden. „Deze brieven,” zei hij, „zijn gebaseerd op kapitaal dat altijd zal bestaan, ook al zouden hemel en aarde vergaan.” Zijn broer vroeg hem of hij ze wilde laten zien. Parley zegt:

„Ik ontsloot mijn schoot en haalde er een groot zakboek uit dat vol stond met beloften zoals: ‚Hij die zijn vader of moeder, broeder of zuster, huis of landerijen, vrouwen en kinderen verlaat om Mijnentwil en om wille van het Evangelie zal het honderdvoud terug ontvangen in dit leven, en in de komende wereld het eeuwige leven.’ Indien gij in Mij verblijft en Mijn woord in u verblijft, kunt gij alles wat gij begeert in Mijn naam vragen en Ik

zal het u geven.' „Alle dingen zijn hen die geloven mogelijk.”⁹

Parley vroeg zijn broer toen of deze schuldbekentenissen geldig waren, of de „ondertekenaar” van de schuldbrieven, de Here Jezus Christus, in staat zou zijn Zijn beloften na te komen. Het enige antwoord dat William kon geven was „ja”. Dus regelde Parley in augustus 1830 zijn zaken, nam zijn vrouw mee en ging met 10 dollar op zak op stap op zoek naar het koninkrijk Gods.

Hij ontdekte, wat alle zendelingen kunnen ontdekken, dat de Here zijn schuldbrieven betaalt.

Voetnoten

- 1 „Brigham Young's History”, *Millennial Star*, XXV (3 okt. 1863) 646.
- 2 Joseph Fielding Smith, *Life of Joseph F. Smith*, biz. 170.
- 3 Idem, biz. 176.
- 4 Idem, biz. 183-184.
- 5 Toespraak van 26 sept. 1856, *Journal of Discourses*, (deel 26, Liverpool, 1854-1886) IV, 107.
- 6 Parley P. Pratt, *Autobiography of Parley Parker Pratt*, biz. 50-51.
- 7 Matthias F. Cowley, uitg. *Wilford Woodruff: History of His Life and Labors*, biz. 50; „History of Wilford Woodruff,” 7 Juli 1858, biz. 82.
- 8 Henry A. Smith, *Matthew Cowley: Man of Faith*, biz. 48.
- 9 *Autobiography*, biz. 50-51. *

Matthew Cowley

(Vervolg van blz 9)

Op 1 april 1973 ging Julie samen met haar vader en moeder en 62 leden van de Kerk van K'e Liao naar het kerkgebouw van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Kaohsiung. Zij kreeg tranen in haar ogen toen zij haar vader en moeder door de zendingspresident gedoopt zag worden. Zij was erg blij toen zij nog 48 mensen die zij haar hele leven liefgehad had, gedoopt zag worden.

Julie leidt een leven volgens de beginselen van haar godsdienst. Hoewel haar vader niet begreep waarom zij tot een andere Kerk toetrad, had zij de moed om hem te vertellen waarom

zij dit deed, en om hem haar getuigenis te geven. Door de kracht, de moed en het getuigenis van dit vijftienjarige meisje is een hele gemeente lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geworden. Julie was nog maar een paar maanden lid van de Kerk. De meesten van ons zijn in de Kerk opgegroeid en hebben hun hele leven de zegeningen van het Evangelie ontvangen.

Laten wij het voorbeeld van Julie volgen! Ook door ons kunnen grote dingen tot stand komen; door ons kunnen veel kinderen van God gedoopt worden en lid van Zijn Kerk zijn. Wees getrouw; heb moed; onderhoud de geboden; geef je getuigenis. *

(Vervolg van blz 5)

sidente van de OOV van de Aäronische Priester-schap in haar wijk. Zij dankte me voor de brief die ik aan haar dochter geschreven had en zij schreef me dat haar dochter mijn advies had opgevolgd. Zij was zover dat het hele gezin met haar mee naar de Kerk ging, en zij zouden binnenkort gedoopt worden. Dergelijke dingen gebeuren overal in de wereld, want dit is de herstelde boodschap van God op aarde, die nooit verloren zal gaan noch aan een ander volk gegeven zal worden, maar de tweede komst van Jezus voorbereidt, Die op aarde komt om zoals de Schriften zeggen duizend jaar te regeren. *

(Vervolg van blz 13)

kijken en hem recht uit het hart een getuigenis geven. Dat getuigenis kan de Geest door de een aan de ander laten overdragen. Dat is het echte bekeringswerk. Er zullen nieuwe methoden van lesgeven komen, er zullen nieuwe wegen worden gevonden om de mensen te vinden. De bekering zal echter blijven komen door de macht van de Geest, Die degene die getuigt, tot het hart van degene die luistert laat doordrijven. Iemand weet door het getuigenis van de Geest, dat het Evangelie waar is. Het is de enige manier om er achter te komen. Dat is altijd al zo geweest. En zo zal het altijd zijn. Dat is in hoofdzaak het wezen van het zedingswerk. „Want zovelen als er door den Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods. (Rom. 8 : 14.) *

Het verkondigen van het Evangelie: onze belangrijkste opdracht

Deelgenoten maken van „De onnaspeurlijke rijkdom van Christus”

President REX D. PINEGAR, lid van de Eerste Raad van Zeventig

Mijn geliefde broeders en zusters. Het is een groot voorrecht dat ik hier bij u ben. Ik breng u de groeten over van de grootste zendelingenstrijdmacht ter wereld. Het is heerlijk tussen hen in te werken en de kracht des Heren te voelen, die uitgaat als zij en de andere heiligen het Evangelie van Jezus Christus aan Zijn kinderen brengen. Anderen deelgenoot maken van de zegen van de Evangelieboodschap is overweldigend fijn. Ik heb dikwijls hetzelfde grootse gevoel dat, naar ik meen, ook Paulus had toen hij bij de uitvoering van zijn roeping aan de heiligen te Efeze schreef:

„Waarvan ik een dienaar geworden ben, naar de gave der genade Gods, die mij gegeven is . . .

„Mij, den allerminste van al de heiligen, is deze genade gegeven om onder de heidenen te verkondigen . . . den onnaspeurlijken rijkdom van Christus;

„Naar het eeuwig voornemen, dat Hij gemaakt heeft in Christus Jezus, onzen Heere:

„In Dewelken wij hebben de vrijmoedigheid, en den toegang met vertrouwen, door het geloof aan Hem.

„Om deze oorzaak buig ik mijn knieën tot den Vader van onzen Heere Jezus Christus.” (Ef. 3 : 7-8, 11-12, 14.)

Ditzelfde gevoel van nederige dankbaarheid komt in het hart van elk lid en elke zending die te maken krijgt met de Evangelieverkondiging. Als wij de vrede en het zelfvertrouwen zien van hen die het Evangelie leren kennen, dan worden we ons beter bewust van onze grote taak en de nood-

zaak om onze vrienden en bureu, onze broeders en zusters van het herstelde Evangelie van Jezus Christus deelgenoot te maken.

De Here heeft duidelijke taal gesproken over deze taak en over het oordeel dat over de leden van Zijn Kerk komt, als die zouden falen bij het onderhouden van dit gebod. Toen Hij op 23 september 1832 de Twaalfen geboden had betreffende de prediking van het Evangelie, zei de Here:

„En deze openbaring en dit gebod aan u zijn op ditzelfde uur van kracht voor de ganze wereld, en het Evangelie is voor allen, die het niet hebben ontvangen.

„Maar, voorwaar zeg Ik tot allen, aan wie het Koninkrijk is gegeven — door u moet het aan hen worden gepredikt . . .” (L&V 84 : 75-76.)

Joseph Smith heeft gezegd, dat onze grootste en meest belangrijke taak is: anderen het Evangelie verkondigen. Hij zei dat ook over het werken voor de doden. Beide werkzaamheden ma-

ken het voor anderen mogelijk de zegeningen, verbonden aan het lidmaatschap van Gods koninkrijk, te ontvangen.

Als wij voldoen aan deze heilige opdracht „onze naasten te waarschuwen” zal de ontvanger en de verkondiger onuitsprekelijke vreugde ten deel vallen. Vele gezinnen in de Kerk ervaren de vreugde, die het verrichten van dit belangrijke werk geeft. Niet alleen „vergaren zij voorraden, zodat zij niet zullen omkomen,” maar zij stellen onze broeders en zusters die geen lid zijn, in staat voor dezelfde zegeningen in aanmerking te komen. Zij komen tot het besef, dat zendingswerk geen opgelegde taak is, maar een heerlijke gelegenheid om de Here bij zijn heerlijkste werk — het redden van de zielen der mensen — bij te staan.

Er zijn nogal wat mogelijkheden waarop wij anderen de Here kunnen laten vinden. De familie Jansen hielp de Here door een Boek van Mormon weg te geven met aan de binnenzijde van de omslag hun gezinsfoto en zwart op wit een getuigenis. Zij nodigden de zendingen bij hen uit om daar hun goede vrienden, de familie de Bruin te ontmoeten. De volgende dag gaven de zendingen de de Bruins als geschenk van de Jansens het genoemde Boek van Mormon. De de Bruins stelden deze geste zo op prijs, dat zij beloofden het te lezen, er over na te denken en te bidden over dit boek met zijn wonderbaarlijke schriftuur. En ze deden het ook. De zendingen bleven hen onder-

wijzen. De familie Jansen bleef ze begeleiden. Thans ondervindt de gehele familie de Bruin de vreugden van het lidmaatschap van de Kerk.

Kort geleden vroegen de leden van een kleine gemeente aan de zendingelingen om hen te helpen bij het verbreiden van het Evangelie in die streek. Het was hun mogelijk minstens vijf avonden per week te organiseren en daarmee de zendingelingen in staat te stellen geïnteresseerde vrienden en bureu te ontmoeten. De leden kwamen tot de conclusie, dat veel meer mensen op de boodschap wachtten dan zij hadden verondersteld. In de afgelopen drie maanden hebben de zendingelingen daar vier tot acht bijeenkomsten per dag gehouden. Er waren zoveel bijeenkomsten, dat een van de zendingelingen onderaan zijn wekelijks rapport schreef: „Beste President, het spijt me. We hebben het zo druk gehad met lesgeven, dat wij geen tijd hadden om langs de deuren te gaan. Maak u geen zorgen, volgende week beter.”

Deze zendingelingen hadden er die week 65 uur aan besteed om het Evangelie te onderwijzen aan vrienden die de leden hadden weten te vinden. Deze kleine gemeente heeft thans aanmerkelijk toenemend kerkbezoek en huisonderwijs. Diverse leden, die geruime tijd de vergaderingen niet meer bezochten zijn nu weer actief. Door de medewerking van de leden is het zendingswerk de oplossing gebleken van verschillende problemen daar.

Er is een tandarts, die bij elke gelegenheid het Evangelie aan anderen verkondigt – aan zijn „gedwongen gehoor” in de stoel, aan het pompstation waar hij benzine tankt, in het postkantoor, bij zijn buurman, die hij om raad vraagt bij het beheer van zijn boerderij – overal waar hij maar kan. Hij zegt, dat hij het Boek van Mormon net zo lang heeft bestudeerd, tot hij de liefde en vrede van de zonen van Mosiah begreep, die uitgingen om het Evangelie aan de Lamanieten te verkondigen. Ik geloof dat hij met dat zelfde vuur is bezielde.

Dank zij zijn inspanning in het afgelopen jaar, zijn de zendingelingen met

honderden mensen in contact gekomen en hebben ze vier gezinnen tot de Kerk gebracht. Dit goede lid en zijn huisonderwijs-partner banen zeer ijverig het pad voor de zendingelingen en organiseren bijeenkomsten. Hij voelt aan, dat de mensen gewilliger naar hem luisteren, omdat hij uit de streek zelf komt. Opnieuw heeft de samenwerking tussen lid en zendingeling het licht en de vrede van Christus in het leven gebracht van mensen, die de waarheid zoeken.

Een ander lid verkondigde het Evangelie per brief aan een vriendin, die ver weg woonde, in Richmond, Virginia. Een wonderlijk gebeuren was het gevolg. Twee zendingelingen gingen op een dag langs de deuren in Richmond. Een van hen was ziek geweest; de ander was op straat niet op zijn gemak omdat zijn metgezel zich niet goed voelde. Beiden wilden echter doorzetten.

Na twee uur met matig succes belden zij op een adres aan en stelden zich voor als zendingelingen van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. „O”, zei de vrouw die de deur open had gedaan, „Ann Smith heeft u zeker naar ons toegestuurd.” De zendingelingen keken elkaar aan, schudden hun hoofd, en zeiden haar toen, dat zij in haar buurt langs de deuren waren gegaan en dat niemand hen naar haar had verwezen. Zij verzocht hen binnen te komen; haar man en de andere gezinsleden zaten in de kamer.

Toen vertelde zij de zendingelingen iets dat hen werkelijk verbaasde. Zij zei: „Een paar uur geleden heb ik een brief gelezen. Ik heb die juist vandaag van mijn beste vriendin ontvangen.

Zij schreef mij, dat zij en haar man een jaar geleden waren togetreden tot De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en dat hun huwelijk in de tempel was verzegeld. Toen wij de laatste keer van hen hoorden dreigde hun huwelijk stuk te lopen en zij had mij in vertrouwen de tragische situatie verteld. Maar vandaag ontving ik deze tien kantjes tellende brief, waarin zij alles over uw Kerk vertelt en over de won-

derbaarlijkse verandering, die de Kerk in hun leven heeft teweeg gebracht.” Zij stond de zendingelingen toe de brief te lezen, die verhaalde over de ZHV, het Jeugdwerk, de Zondagsschool, de OOV en nog veel meer. Een P.S. onderaan de brief zei: „Ik zal twee zendingelingen naar jullie sturen om je meer over deze Kerk te vertellen.”

Zij had de boodschap van de zendingelingen aangehoord. Zij zei, en de tranen stroomden haar over de wangen: „Ik geloof, dat de Here jullie naar ons toe heeft gestuurd!”

Als de leden en de zendingelingen getrouwelijk samenwerken, vormen zij een eenheid die de Here kan gebruiken om zijn doeleinden onder Zijn kinderen te bereiken. De Here had de inspanningen van dit trouwe lid en deze ijverige zendingelingen samengebundeld, om dit gezin het Evangelie te brengen. Indien zij aan deze boodschap gehoor geven, zal hun bovenmatige vreugde en vrede ten deel vallen en hen terugleiden in de tegenwoordigheid van onze Hemelse Vader. Heden ten dage leven wij in een tijd van problemen en onrust. Veel mensen zijn verontrust, ontmoedigd, weten niet waar ze aan toe zijn en zien uit naar „iets beters”. God heeft in dat „iets beters” voorzien door het Evangelie van Jezus Christus. Hij heeft ons Zijn liefde en Zijn bezorgdheid voor ons getoond door in onze tijd aan een profeet te verschijnen, door openbaring van het Boek van Mormon en door Zijn Kerk te herstellen met Zijn gezag en Zijn macht. Nu is het onze individuele verantwoordelijkheid en vreugde, en die van ons gezin om van deze zegeningen anderen deelgenoot te doen zijn.

Toen president Joseph Fielding Smith de interregionale conferentie in Engeland toesprak, zei hij:

„Er is slechts één plan van zaligheid. Er is voor de mens slechts één weg om het celestiale erfdeel van eeuwige glorie te verkrijgen.

Deze weg is: het wereldse verwerpen, geloof hebben in de Here Jezus Christus, Zijn Koninkrijk binnen gaan door de deur van de doop, de gave des

Heiligen Geestes ontvangen en dan Zijn geboden onderhouden.

„Wij hebben respect voor de overige kinderen van onze Vader, uit alle sekten, partijen en gezindten, en hebben geen ander verlangen dan dat zij het verdere licht en de meerdere kennis, door openbaring tot ons gekomen, ook zullen ontvangen. En dat zij met ons erfgenaam zullen zijn van de grote zegeningen van de herstelling van het Evangelie.

„Maar wij kennen het plan van zaligheid, wij bedienen het Evangelie; het Evangelie is de enige hoop voor de wereld, de enige manier om vrede op aarde te brengen en om het kwade in alle naties ten goede te keren.“ („Aan de heiligen in Groot-Brittannië,“ *Ensign*, september 1971, pag. 3-4.) Broeders en zusters, wij hebben de plicht om alle kinderen van onze Hemelse Vader deelgenoot te maken van „den onnaspeurlijken rijkdom“ van Christus. Wij zijn gezegend met de belofte van Ephraïm om hun het Evangelie te brengen. Dat wij ons aan het gebod mogen houden om het Evangelie te prediken aan hen, die het Koninkrijk nog niet hebben ontvangen. En dat wij gezamenlijk mogen werken aan het grootse zendingsprogramma van de Here.

Ieder van ons kan het Boek van Mormon schenken aan een vriend of zakenrelatie. Iedereen kan iemand in zijn woning uitnodigen en hem kennis laten maken met onze Hemelse Vader.

Iedereen kan iemand anders een brief schrijven, waarin hij getuigenis geeft van deze onthulde waarheden en hem uitnodigen het plan van de Here niet af te slaan. Ja, als u de wens koestert een zending voor de Here te zijn, zal Hij de weg voor u openen.

Wij nodigen iedereen, van waar dan ook, uit om één te zijn met ons, zodat wij de zegeningen mogen ontvangen, die door Paulus worden beschreven, waar hij zegt: „Opdat Hij u geve, naar den rijkdom Zijner heerlijkheid, met kracht versterkt te worden door Zijn Geest in den inwendigen mens.

„Opdat Christus door het geloof in uw harten wone, en gij in de liefde geworteld en gegrond zijt;

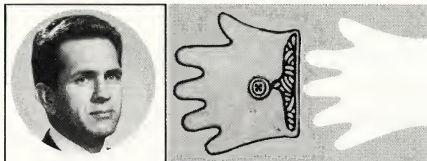
„Opdat gij ten volle kondet begrijpen met al de heiligen, welke de breedte, en lengte, en diepte, en hoogte zij;

„En bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat, opdat gij vervuld wordt tot al de volheid Gods. „Hem nu, Die machtig is méér dan overvloediglijk te doen, boven al wat wij bidden of denken, naar de kracht, die in ons werkt.

„Hem, zeg ik, zij de heerlijkheid in de Gemeente, door Christus Jezus, in alle geslachten, tot alle eeuwigheid . . .“ (Ef. 3 : 16-21.)

Ik geef u mijn plechtige getuigenis, dat Jezus de Christus is, dat dit Zijn Kerk is en dat president Harold B. Lee nu Zijn gezalfde profeet en ziener is, in de naam van Jezus Christus. Amen.

*

Een apostel spreekt tot de kinderen

Door ouderling BOYD K. PACKER

Kinderen, vandaag wil ik jullie iets vertellen dat heel belangrijk is — ik hoop dat jullie het altijd zult onthouden.

Weten jullie dat je leefde voor je op deze aarde werd geboren? Voordat je bij je vader en moeder kwam, woonde je in een geestelijke wereld.

Denk je eens in dat mijn hand jouw geest voorstelt. Die leeft. Die kan bewegen.

Deze handschoen is je lichaam. Hij kan zich niet bewegen, en dingen doen en leven. Nu ben je iemand geworden — een geest met een lichaam — die op aarde leeft.

Tijdens je leven doet de geest die in je lichaam is je werken en handelen en leven. Maar het is niet de bedoeling dat wij altijd op deze aarde blijven. Op een dag zullen geest en lichaam zich van elkaar scheiden, door ouderdom of misschien door ziekte of een ongeval. Wanneer dit gebeurt zeggen we dat iemand gestorven is. Sterven is scheiden — een scheiding van lichaam en geest. Wanneer de handschoen, die je lichaam voorstelt, van je geest wordt weggenomen, kan hij niet meer bewegen. Hij blijft liggen zoals hij neervalt. Hij is dood. Maar dat deel van je waardoor je kunt zien en denken en glimlachen, handelen en weten, en waardoor je bent zoals je bent, dat is je geest en die is eeuwig. Die kan niet sterven.

Onze Hemelse Vader maakte het voor ons mogelijk naar deze aarde te gaan. Tegelijkertijd maakte Hij het voor ons mogelijk terug te keren naar Hem omdat Hij onze Vader is en van ons houdt. Jullie moeten niet denken dat Hij ons heeft vergeten omdat we nu ver van Hem vandaan op deze aarde wonen.

Kinderen, onze Hemelse Vader wist dat wij hulp nodig hadden. Daarom zorgde Hij ervoor dat er iemand was die naar deze wereld zou komen om ons te helpen, zodat we eens bij Hem kunnen terugkeren.

Die Iemand was Jezus Christus, de Zoon van God. Hij was een geestelijk kind, zoals wij ook waren, maar Jezus maakte het voor ons mogelijk de dood te overwinnen. Hij maakte het mogelijk dat ons lichaam en onze geest weer één zullen worden. Door Hem zullen we opstaan. Dat betekent dat onze geest en ons lichaam weer bijeengebracht zullen worden. Dat is een gave van Hem. Daarom wordt Hij onze Heiland, onze Verlosser genoemd.

Ook al zijn jullie nog klein, toch moet je weten dat er nog een andere scheiding is, als een tweede dood. Dit gebeurt als wij geestelijk gescheiden worden van onze Hemelse Vader.

Wij moeten leren onszelf geestelijk rein te houden, zodat we niet gescheiden zullen worden van onze Hemelse Vader, en naar Hem terug kunnen keren om bij Hem te zijn wanneer we dit aardse leven verlaten. Toen Jezus op deze aarde woonde, onderwees Hij dat wij, als wij volgens het Evangelie leven, geestelijk rein zullen blijven. Ook al maken we fouten, er is toch een manier om weer rein te worden. Dat is door bekering.

Er zal een tijd komen dat je fouten maakt. Er zal een tijd komen dat je je afvraagt of je zo kan leven als Jezus ons heeft geleerd. Wanneer je beproefd wordt, of wanneer je teleurgesteld bent, of je schaamt, of wanneer je verdrietig bent, denk

(Wordt vervolgd op blz 5)

Sta op en wandel

Elke dag droegen mensen een man, die vanaf zijn geboorte kreupel was naar de tempel. Ze zetten hem bij de poort, dan kon hij aalmoezen of geld vragen aan de mensen die de tempel binnengingen.

Op een dag gingen Petrus en Johannes, die discipelen van Jezus waren toen Hij op aarde was, samen naar de tempel om te bidden. De kreupele man zag hen en riep.

Petrus en Johannes bleven staan. Ze draaiden zich om en zagen hoe kreupel de man was. Petrus zei tegen hem: „Zie op ons!”

De man keek naar deze discipelen van Jezus, hij verwachtte dat hij een geldstuk van ze zou krijgen.

In plaats daarvan zei Petrus: „Zilver en goud heb ik niet; maar hetgeen ik heb, dat geve ik u; in den Naam van Jezus Christus, den Nazarener, sta op en wandel.”

Petrus bukte zich, pakte de man bij zijn rechterhand en richtte hem op. Onmiddellijk kwam er kracht in de voeten en enkels van de man die hij al de veertig jaren van zijn leven niet had kunnen gebruiken. Hij stond op en wandelde en ging met hen de tempel in, springende en God lovende.

De mensen die de kreupele zagen lopen waren verbaasd omdat hij altijd bij de poort van de tempel had zitten bedelen. Ze konden niet begrijpen wat er gebeurd was, dus gingen ze om Petrus en Johannes en de genezen man staan, zich verbazend over het wonder.

Petrus zag ze en vroeg: „Waarom verwondert u zich hierover? Wat kijkt u naar ons alsof wij door onze eigen macht deze man hebben doen wandelen? God heeft deze man genezen door geloof in Zijn Zoon, Jezus Christus, Die jullie gekruisigd

hebben. Betert u en bekeert u, opdat uw zonden mogen worden vergeven!”

Vele mensen van de vijfduizend die daar bijeen waren, geloofden Petrus. Maar de priesters en leiders van het volk waren boos toen ze Petrus hoorden spreken over Jezus Christus en Zijn opstanding. Ze lieten Petrus en Johannes in de gevangenis gooien.

De volgende dag werden Petrus, Johannes en de genezen man voor dezelfde priesters en heersers geleid die Jezus veroordeeld hadden. Ze wilden weten door welke kracht en in wiens naam de kreupele genezen was.

Petrus antwoordde: „Laat alle mensen weten dat door de Naam van Jezus Christus van Nazareth, Die gij gekruisigd hebt en Die God uit de dood heeft opgewekt, deze man gezond voor u staat.” De oversten wisten niet wat ze moesten doen. Ze overlegden met elkaar en besloten dat Petrus en Johannes niet mocht worden toegestaan in de naam van Jezus te spreken of over Hem te onderwijzen.

„Oordeelt gij of het recht is voor God, ulieden meer te horen dan God. Want wij kunnen niet laten te spreken hetgeen wij gezien en gehoord hebben,” antwoordden Petrus en Johannes.

De oversten waarschuwden de discipelen nog een keer en lieten ze toen gaan, want ze konden geen reden vinden om ze vast te houden.

Later kwamen de volgelingen van Jezus bijeen, ze waren zo vervuld van de Heilige Geest dat de grond beefde.

En de menigte van degenen die geloofden was één van hart en één van ziel en ze verheerlijkten God voor het wonder waardoor de kreupele kon wandelen. (Zie Hand. 3:4.)

Het zeepaardje

Verbind de stippen met elkaar, dan ontdek je een zeepaardje dat groter is dan een echt.

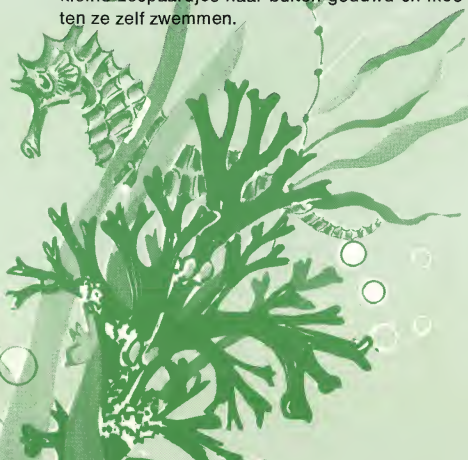
De lengte van zeepaardjes varieert van 5 tot 25 centimeter, gemeten van het puntje van zijn neus tot het puntje van zijn staart, maar de meeste zijn ongeveer $7\frac{1}{2}$ tot 10 centimeter lang. Een zeepaardje kronkelt zijn staart om een voorwerp. Hij kan zich ermee aan zijn broertjes en zusjes vastklemmen, of aan een koraal, of aan iets dat vastgegreid is, of aan schelpen.

Een zeepaardje heeft geen tanden. Aan het eind van zijn lange neus zit een klep die open en dicht gaat en hapt naar andere kleine zeediertjes of planten.

De kleur van een zeepaardje verandert met de temperatuur en de achtergrond, en varieert van bruin tot zwart. Soms is hij bleek en dan is het moeilijk hem tussen de waterplanten te zien.

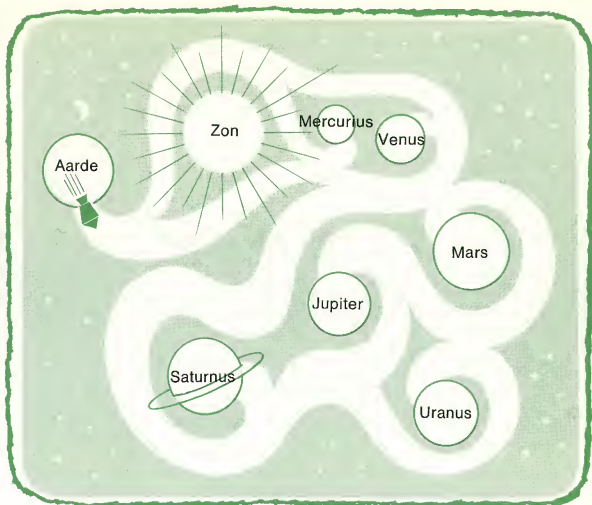
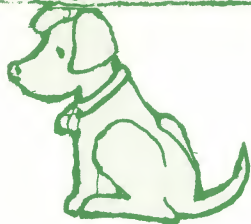
Een zeepaardje heeft rare ogen. Het heeft geen oogleden. Zijn twee ogen kunnen zich op hetzelfde moment in tegenovergestelde richting bewegen. Het zal moeilijk voor hem zijn te kiezen als hij voedsel vóór zich ziet en een lekker hapje achter zich.

Er is nog iets anders in het leven van zeepaardjes dat heel vreemd is, en dat is dat het vrouwtje in het voorjaar of in de zomer, in de paartijd, ongeveer 200 eitjes legt. Het mannetje draagt deze eitjes ongeveer 45 dagen bij zich in een wangzak. Wanneer de eieren zijn uitgebroeid worden de kleine zeepaardjes naar buiten geduwd en moeten ze zelf zwemmen.

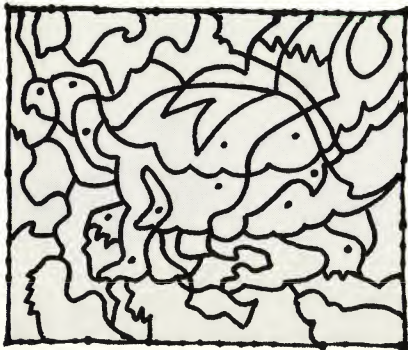
Zo maar,
voor de
aardigheid

Inkleurpuzzel

Door Carol Conner

Kleur ieder vakje waarin een punt staat en er komt een leuk dier te voorschijn.

(Vervolg van blz 1)

dan aan Hem en bid tot je Hemelse Vader, in Zijn Naam.

Onthoud dat je een kind bent van onze Hemelse Vader. Je hebt bij Hem gewoond voor je naar deze aarde kwam. Je kwam naar deze aarde om een sterfelijk lichaam op je te nemen en beproefd te worden. Onze Hemelse Vader houdt van ons, bovendien hebben we een Here en Heiland. Wij kunnen bij Hem terugkeren en weer bij Hem wonen.

Ik dank God voor deze Kerk, waarin jullie, onze kinderen, dierbaarder zijn dan alle andere dingen. Ik dank God voor onze Heiland Die toestond dat de kleine kinderen tot Hem kwamen. Hij is de Christus! Hij houdt van ons! Ik bid voor jullie, onze kleintjes, en vraag Hem of Hij jullie wil zegenen.

De bloemverkoper van Manilla

Meestal vond Tamayo de markttag in Manilla heel fijn. Hij hield van de vrolijke geluiden en van al de geuren op de markt. Hij vond het prachtig als de zon op de manden met bloemen scheen, op de sieraden die van schelpen waren gemaakt, en als de zon op het strand van de blauwe zee scheen. Maar vandaag was hij niet blij.

„Onze buurvrouw, Señora Olid is ziek en ik moet voor haar zorgen,” had zijn grootmoeder gezegd. „We hebben geld nodig om eten te kunnen kopen en dus moeten er bloemen verkocht worden. Ik heb niemand anders dan jij, Tamayo, om naar de markt te gaan.”

„Alleen vrouwen en meisjes verkopen bloemen,” bromde Tamayo in zichzelf toen hij naar de markt liep. „Ik hoop dat José me niet ziet!”

Tamayo was vroeg op weg gegaan, zo vroeg dat de zon nog niet eens over de toppen van de bergen gluurde. Hij sjokte langs het kleine meer dat half verscholen lag onder de dichte bomen en liep daarna heel voorzichtig over het pad dat langs de steile wand van de berg en een diepe afgrond voerde. Daar vandaan kon hij het eerst een glimp van de zee zien, er waren allemaal witte stippen op, dat waren de zeilen van de vissersboten.

Toen hij het stoffige pad naar het dorp bereikte

zag hij heel veel vrouwen en meisjes die grote manden met bloemen op hun hoofd droegen. Tamayo zag dat ze naar hem keken en hij hoorde ze giechelen en opmerkingen over hem maken als ze langs hem liepen.

Dat was heel erg, maar Tamayo wist dat het nog erger zou worden als de mannen en jongens, die de kleine waterbuffels beladen met kokosnoten, bananen en brandhout voortdreven, later naar de markt kwamen. Wat zouden die lachen — José vooral.

Tamayo schudde zijn hoofd, alsof hij die gedachte van zich af wilde schudden. Tamayo baande zich een weg naar de plek waar zijn grootmoeder gewoonlijk stond, naast Señora Andino.

De señora keek hem nieuwsgierig aan. „Ben jij vandaag bloemenverkoper?” vroeg ze.

Tamayo voelde dat hij rood werd toen hij beleefd uitlegde: „Grootmoeder kan niet komen.”

„Je moet de bloemen netjes rangschikken,” zei señora Andino.

„Precies zoals zij het zou doen,” beaamde Tamayo.

Hij stalde de rose en gele margrietten uit, de prachtige rode rozen en de grote witte lelies. Toen deed hij een stap achteruit om zijn werk te bewonderen. Het was niet zo mooi geworden als hij gehoopt had, maar hij wist niet hoe hij het beter zou kunnen doen. Señora Andino zou hem vast en zeker geholpen hebben als ze niet reeds druk

bezig was geweest met haar klanten. Alles wat Tamayo kon doen was wachten en hopen dat er iemand zou komen die bij hem wilde kopen.

De eerste stralen van de zon vielen schuin op de daken van palmladeren. Tamayo hoorde het gekletter van de ezelshoeven op de ronde keistenen. De mannen en jongens kwamen er aan! Tamayo kroop in een hoek en wenste dat hij zich kon verbergen en de bloemen kon vergeten.

Opeens riep señora Andino: „Kijk José eens trots het plein op komen lopen, dat betekent moeilijkheden voor iemand.”

Tamayo kromp in elkaar. Hij wist door de manier waarop José grijsde dat hij de ongewone bloemenverkoper reeds ontdekt had.

Tamayo stond te bibberen op zijn benen. Alleen de gedachte aan zijn grootmoeder, het feit dat zij teleurgesteld zou zijn als hij met lege handen thuis kwam, weerhield hem ervan weg te lopen. José bleef vlak voor hem staan. „Ha!” spotte hij en greep een handvol margrietten, trok ze in stukken en gooide ze op de grond. „Het meisje Tamayo verkoopt onkruid!”

Tamayo werd boos want hij wist hoe hard grootmoeder had gewerkt om de bloemen zo op te kweken, zo mooi en sterk. Hij vergat dat hij bang was, liep naar José toe en schreeuwde: „Hou op!” „Uit de weg, kleine señorita,” beval José en gaf hem een duw.

Tamayo viel languit op de ronde keien. Hij hoorde José spottend lachen, toen die vechtersbaas het marktplein overstak. Tamayo stond op en wreef zijn pijnlijke plekken.

„Die José is een slecht mens,” mompelde señora Andino. Haar donkere ogen flikkerden. „Je bent

er nog goed afgekomen. Hij had het nog erger kunnen maken."

Tamayo keek verdrietig naar zijn gescheurde bloes. „Dat is zo. Ik hoop maar dat hij niet terug komt."

De dag ging voorbij en de schaduwen werden langer. Tenslotte verdween de zon achter de horizon. Tamayo was blij. Hij had al de bloemen verkocht en er rinkelden veel geldstukken in zijn zak. *Grootmoeder zal blij zijn, dacht hij. Maar nu moet ik gauw naar huis voor het donker is.* Plotseling huiverde Tamayo. *Stel je eens voor dat José ergens langs de weg op de loer lag!*

Ondanks zijn bange vermoedens begon Tamayo de stoffige weg af te lopen. Na de warmte van de dag was de wind heerlijk koel, hij voelde het door zijn gescheurde bloes toen hij op het pad langs de steile berg voortploeterde.

Tamayo liep voorbij het kleine meer onder de bomen toen een schreeuw van dichtbij hem deed stilstaan. Hij bleef staan om te luisteren. „Mischien was het alleen maar de wind," zei hij tenslotte. „Of een vogel die nog laat zong."

Toen hoorde hij het geluid weer.

„Help!"

Bliksemsnel rende Tamayo naar het meer en keek tussen de takken van de overhangende bomen. Een paar meter uit de oever zag hij iemand die zich vasthield aan een groot stuk hout en wild in het water lag te spartelen.

„José!" hijgde Tamayo.

Een ogenblik aarzelde hij. Maar wat José ook had gedaan, hij moest proberen hem te redden, dat besefte hij.

Hij trok zijn hemd en broek uit en riep tegen José: „Hou je vast, ik kom."

Het was voor Tamayo niet gemakkelijk de jongen die zoveel groter was te helpen. José was sterk en nu was hij in paniek. Een keer trok hij bijna Tamayo te water.

Het vergde al zijn kracht, maar langzaam en met overleg kon Tamayo hem naar de oever brengen. Veilig op het droge lieten ze zich uitgeput en bibberend neervallen.

Toen José weer een beetje was bijgekomen, mompelde hij: „Heel hartelijk bedankt, Tamayo." „Waarom ging je zwemmen, José?" vroeg Tamayo. „Het is bijna helemaal donker."

José ging met zijn vingers door zijn haar. „Mijn voeten deden pijn. Ik wilde alleen maar een paar minuten in het water lopen maar ik stapte in een diep gat." Schaapachtig vertelde hij verder: „Ik kan niet zwemmen. Een geluk voor mij dat jij het kan."

„En dat ik op het juiste moment langs kwam," stemde Tamayo in.

José liet zijn hoofd hangen. „Ik heb veel verkeerde dingen gedaan. Veel mensen zouden me hebben laten verdrinken."

„Als ik dat gedaan had, zou ik ook verkeerd gedaan hebben," antwoordde Tamayo. „Dat heeft grootmoeder mij geleerd."

„Ik schaam me dat ik je belachelijk heb gemaakt," ging José verder. „Jij bent dapper. Ik zou graag je vriend willen zijn — je *amigo*."

Tamayo grinsde en trok zijn kleren aan. „Ga je mee, *amigo*," zei hij. „Het is niet ver meer naar waar wij wonen. We zullen samen op lopen." *

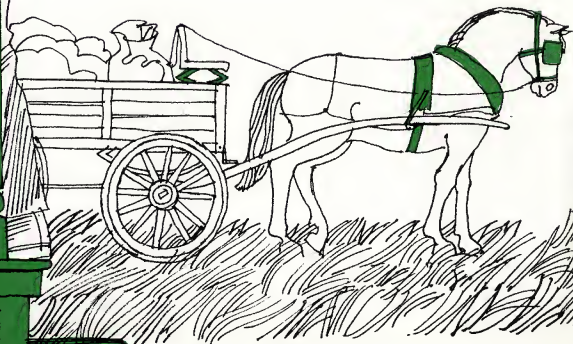
Een oproep van de profeet

Door LINDA SHELLY
Geïllustreerd door Phyllis Luch

George werkte die eerste koude winter heel hard. Hij ventte met zijn laatste roestige naalden van deur tot deur door de sneeuw. Later kwam daar eigengemaakte zeep bij, bijenwas, kamille en nog produkten van huisvlijt, totdat hij tenslotte een voor-aanstaande koopman was geworden. Hij had er lang naar verlangd dit te bereiken. Toen kwam de oproep. Een oproep van de profeet voor een zending. Hij werd niet geroepen voor Schotland, of de eilanden in de Stille Oceaan, waar zovele broeders met zoveel erkenning gewerkt hadden. Ook was de oproep niet om het Evangelie aan de Lamanieten te prediken of in Canada te werken, waar de bekeerlingen zich bij honderden tegelijk bij de Kerk aansloten. Nee. George werd geroepen om vodden in te zamelen. De hele stad maakte er grappen over. Bijna iedereen maakte een opmerking over zijn roeping. Zelfs de vroomsten vonden het „de laagste roeping die kon worden opgevolgd.” George Goddard schreef zelf:

„[De zending] was een zware slag voor mijn aangeboren trots... om, nadat ik een jaar in de stad bekend stond als koopman en vendu-meester... op straat te worden gezien, lopend langs de huizen met een mand aan mijn ene arm en een lege zak over de andere, om bij elk huis naar vodden te vragen. O, wat een

verandering van zaken . . . Toen president Young me dit voorstelde, deden de vernederende vooruitzichten me versteld staan, maar niettemin, het was een roeping." Zijn antwoord aan de president weerspiegelt grotendeels zijn achtergrond en zijn bekering tot de Kerk.

Dertig jaar geleden was George een welgesteld koopman geweest in Leicester, Engeland. Maar voor George en Elizabeth Goddard en hun acht kinderen veranderde het leven volkomen toen ze zich bij de Kerk aansloten. George's ijver voor zijn nieuwe godsdienst ging zover dat hij elke woensdagavond, wanneer hij achter zijn kraam op de markt stond, in plaats van goederen voor stillingen en ponden te verkopen, het Evangelie predikte. Als gevolg daarvan liepen zijn klanten hem voorbij en acht maanden na zijn bekering was hij failliet en moest hij zijn zaak aan zijn schuldeisers afstaan.

Het zag er hopeloos uit, maar een van zijn broers die zeer ontstemd was over de ongenade waarin het gezin was vervallen door de prediking van het „Mormonisme”, bracht uitkomst door aan te bieden George en zijn gezin naar Amerika te zenden. Hij beschreef dat land als een plaats „waar dwazen en dweeppzieke vromen zich konden verlustigen in ongestoorde rust, ofwel waar Mormonen konden bloeien als boterbloemen.”

Dus vertrok George met zijn vrouw en acht kinderen in oktober 1851 met de „ESSEX” naar Amerika. Nu verliep zo'n reis niet zo voorspoedig, want de moeilijke reis naar Zion eiste haar tol, in het bijzonder onder de kinderen. Het gezin van George was daar geen uitzondering op. Een van de kinderen stierf op zee, een ander kind in Memphis, een in St. Louis tijdens de koude winter en twee kinderen stierven op de vlakten aan cholera. Dit alles gebeurde tijdens hun reis, die twintig maanden duurde, maar ze hadden Zion bereikt.

Ook al hadden ze het ware Evangelie, George had toch werk nodig want het was september en de winter stond voor de deur. Hoewel venten in Engeland

land goede winst opleverde, voelde George dat dit nooit het geval zou zijn onder de heiligen. Daarom probeerde hij ander werk te vinden. Lopende trok hij van plaats naar plaats om werke te zoeken, zelfs als steenslijtwerker bij openbare werken, maar zijn pogingen hadden geen resultaat. In deze periode ontdekte hij echter dat de winkels in Salt Lake City gebrek hadden aan naalden en gelukkig waren er veel naalden bij de founituren die hij uit Engeland had meegenomen. Hij verkende de markt, haalde zijn oude sigarenkist te voorschijn die hij in St. Louis had afgebedeld om zijn founituren in uit te stellen en begon weer te venten. Toen de naalden op waren ging George produkten verkopen die de heiligen zelf fabriceerden – eigengemaakte inkt, zeep en lucifers. Geleidelijk aan verkreeg hij door hard werken meer en meer erkenning in de stad en in 1861 beschouwden velen hem als een van de vijf meest vooraanstaande kooplieden in de Vallei van het Grote Zoutmeer. Het was in 1861, toen hij weer aanzien had verkregen, dat de profeet hem vroeg het allemaal weer op te geven om vodden in te zamelen. Toen hem het voorstel werd gedaan dacht hij eerst aan de vernedering, maar dat was alleen in het begin. Later schreef hij:

„Maar toen ik erover nadacht bedacht ik dat ik van mijn vaderland, Engeland, naar deze vallei tussen de bergen was gekomen om de wil van mijn Hemelse Vader te doen. Hij kon over mijn tijd en middelen beschikken.” George Goddard gaf gehoor aan de roeping.

Daar hij zakelijk was ingesteld bedacht hij, wat de doeltreffendste manier zou zijn om vodden op te halen. Hij begon aan de buitenkant van de stad, ging van oost naar west, klopte bij elk huis aan. Gemiddeld kreeg hij bij een op de vijf woningen vodden. Hij verzamelde ze drie jaar lang, deed drie keer elk huis in Salt Lake aan en zag bijna alle gezinnen in Springville, Provo, American Fork, Lehi, Willow Creek, Big Cottonwood, Ogden City, Kays Ward, Farmington, Centerville,

Sessions Settlement, Sanpete en ook nog enkele steden in Idaho. Toen hij eenmaal bekend was geworden, groeide zijn vermaardheid als voddenhophaler. Hij kreeg de bisschoppen zelfs zover dat er vanaf de preekstoelen „voddentoespraken” werden gehouden om de heiligen te vertellen hoezeer de vodden nodig waren voor de papierindustrie in Utah. George stelde ook voor de dames goederen te geven in ruil voor de vodden en tegen het eind van zijn zending was de lijst van ruilgoederen behoorlijk lang geworden. Er stond van alles op, van knopen van agaat tot perzikextract.

Terwijl George vodden verzamelde door ze om te ruilen tegen deze dingen, verzamelde hij ook een grote verscheidenheid aan excuses van de dames.

Hij ontdekte ook nog andere humoristische kanten aan zijn zending. Het amuseerde hem dikwijls als hij moeders tegen hun huilende kinderen hoorde zeggen: „Als je nu niet ophoudt geef ik je aan de voddennan mee.” Hij merkte op dat hoewel het een verschrikkelijk hulpmiddel leek, het altijd het verlangde resultaat had. De drie jaren van zijn zending waren spoedig voorbij. Hij had ze met succes volbracht. Toen hij de roeping aanvaardde dacht George dat de vernederende taak om vodden op te halen zijn aanzien in de stad zou verminderen. Hij had echter verkeerd gedacht, want de zending had alleen gediend om hem in de gehele Mormonse gemeenschap bekend te maken, zodat hij aan het eind van zijn zending nog meer gerespecteerd werd als koopman en leider dan daarvoor.

Wij lezen zelden iets over George Goddard als secretaris van de School der profeten, of als superintendent van de zondagsscholen in Salt Lake City of over de andere belangrijke functies die hij heeft bekleed. Nee, zijn geschiedenis vertelt eenvoudig dat George Goddard een oproep kreeg van de profeet om vodden te verzamelen en dat hij deze roeping aanvaardde.

*

„Mijn bekering”

Door president HARTMAN RECTOR Jr.
van de Eerste Raad van Zeventig

De boerderij van de familie Rector in Missouri.

In mijn kinderjaren was mijn vader het grote voorbeeld voor mij. Hij behandelde zijn medemensen uiterst rechtvaardig. Ik ben ervan overtuigd dat hij 10 km zou lopen om een schuld van een kwartje af te lossen. Als hij zijn woord had gegeven was een geschreven contract overbodig. Hij beschouwde dit als de enige fatsoenlijke manier van leven. Als kind moet ik echter naar een teken van buiten hebben verlangd. Ik wist niet waar ik aan toe was. Als hij geloofde, waarom ging hij dan niet naar de kerk? Als hij God nodig had, waarom bad hij dan niet tot Hem? Het scheen mij toe dat zijn handelingen af en toe inconsequent waren. Bijvoorbeeld, op een keer betraptte hij me toen ik rookte en hij gaf me een behoorlijk pak slaag, maar hij moest eerst zijn pijp neerleggen om het te kunnen doen.

Ik ging ongeregeld naar de kerk tot dat ik in het leger was. In mijn vliegersopleiding marcheerden we elke zondagavond naar de godsdienst-

oefening en vanaf die tijd ging ik geregeld. Ik las ook verscheidene boeken over godsdienst en dacht er veel over na.

Dezelfde tegenstrijdigheid of inconsequentie die ik thuis had ervaren, scheen zich hier voort te zetten — het verschil tussen wat er gezegd wordt en wat er gedaan wordt. Ik bemerkte dit in de kerk waarvan ik de leer bestudeerde want vele malen kwamen hun leerstellingen niet overeen met de Schriften. Er bleven voor mij veel vragen onbeantwoord.

„Als je het niet kan verklaren, geloof het dan in elk geval,” zei de dominee eens tegen mij. „Het geloof vraagt je niet iets te doen, het geloof laat God alles doen. Geloof alleen.” Dat heeft me nooit juist geleken.

Op een keer liep ik door de hal van het station in St. Louis, (Missouri). In de wachtkamer voor militairen ontmoette ik de dominee. Hij vroeg me of ik even mee wilde gaan naar de kleine conversatiezaal, zodat we konden praten. Hij vroeg me of ik tot een kerk behoorde. Ik zei van niet. Hij vertelde dat ik tijdens mijn dienstjaren ongetwijfeld in gezelschap zou verkeren dat niet al te best voor me was, dat er meisjes zouden zijn die mijn gezelschap zochten en dat mijn vrienden zouden proberen mij ervan te overtuigen dat het stom zou zijn van zo'n gelegenheid geen gebruik te maken. Hij zei dat onbesmet rein blijven geen domheid was — maar wijsheid, en dat, hoewel er velen waren die vonden dat het leven van Jezus Christus een weke zinloze manier van leven was,

hun mening dat niet zo kon doen zijn. Hij zei dat een rein leven op hoge prijs moest worden gesteld en dat ik, als ik ging trouwen — wat er vast wel van zou komen — zedelijk rein moest zijn en net zo deugdzaam als ik dat van mijn bruid verwachtte. Een rein leven leiden kon moeilijk zijn, maar het zou zeker al mijn inspanningen waard zijn, en wel omdat ik beter in staat zou zijn de uitdagingen en de veeleisende situaties van de militaire dienst krachtig en moedig tegemoet te treden. Hij zei ook dat het beter voor mij zou zijn mijn beslissing meteen te nemen, nu ik het nog op een afstand kon bekijken.

Dat gesprek maakte veel indruk op mij. Ik wist dat hij de waarheid had gesproken, maar ik besefte op dat moment niet dat ik mijn besluit om zijn raad op te volgen al had genomen. Later kwam ik op zedelijk gebied voor vele gevaarlijke situaties te staan, maar op de een of andere manier kwam ik er ongedeerd doorheen, alsof iemand me beschermde.

Connie, in het jaar dat ik haar ontmoette.

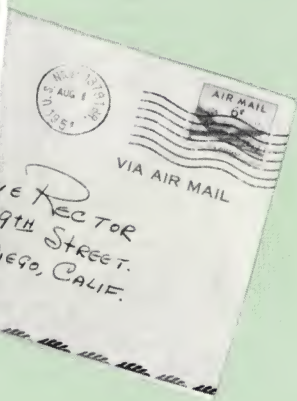

Dat ben ik in hetzelfde jaar.

DOCTRINE AND COVENANTS

PEARL OF GREAT PRICE

Terwijl ik studeerde en bad werd mijn verlangen om de waarheid te leren kennen steeds intenser. Ik bezocht eerst de ene kerk en daarna de andere, maar in al die kerken miste ik iets.

In 1947 werd ik uit actieve dienst ontslagen en keerde ik terug naar huis, in Missouri. Daar trouwde ik met het knappe meisje met het donkere haar dat ik vier jaar geleden had ontmoet en maar kort het hof had gemaakt. Ik herinner me nog heel goed de eerste keer dat ik haar zag. Ze liep op straat. Ik was 18 en zij 14. Ik wist onmiddellijk dat zij voor mij bestemd was. Die dag sprak ik haar aan en we maakten kennis. Later vertelde ik haar dat ze vier jaar de tijd had om volwassen te worden omdat ik in het leger ging maar dat ik terug zou komen om met haar te trouwen.

Dus kwam ik vier jaar later mijn belofte na en ging ik naar huis om mijn liefste het hof te maken, vijf maanden later waren we getrouwd. Toen we getrouwd waren lazen we samen de Bijbel en spraken erover. Na de geboorte van onze twee eerste kinderen werd ik met andere vliegeniers van de marine opgeroepen voor de strijd in Korea. Ik werd ingedeeld bij een squadron dat in San Diego, Californië, gelegerd was en vervolgens dertien weken naar Hawaï gezonden voor een speciale opleiding. Ik liet mijn kleine gezin in San Diego achter. Kort nadat ik was vertrokken en mijn vrouw onze bezittingen had overgebracht naar een huurwoning, kwamen de Mormoonse zendelingen langs en belden aan. Ze liepen met tractaten, en veel vragen die ze met haar besproken hadden waren dezelfde als waar wij ons over verwonderd hadden en daarom was ze erg geïnteresseerd.

In een van haar brieven vertelde ze dat twee jongemannen haar hadden bezocht en haar een heleboel vragen over godsdienst hadden gesteld, waarop ze blijkbaar al de antwoorden wisten. Dat maakte me een beetje boos. Wat deden jongemannen, ook al kwamen ze namens een kerk, bij mijn vrouw terwijl ik weg was. Ik vond

het niet prettig, in het bijzonder niet omdat zij beiden vragen beantwoordden waar ik mijn hele leven over had gepeikerd.

Toen ik van Hawaï weer thuis was gekomen, was het eerste dat Connie, mijn vrouw, me vertelde, de geschiedenis van Joseph Smith. Toen ze vertelde dat hij visioenen en openbaringen had gehad vond ik dat zo belachelijk dat ik haar in haar gezicht uitlachte, en toen begon ze te huilen.

Toen ik zag hoeveel deze geschiedenis voor haar betekende kreeg ik medelijden en zei: „Wel, het minste wat ik kan doen is iets van het materiaal doorlezen dat ze voor jou hebben achtergelaten om te bestuderen.” Nauwelijks was ik begonnen om het Boek van Mormon te lezen of ik wist dat ik eindelijk de waarheid had gevonden waar ik naar had gezocht.

Ik herinner me dat ik terwijl ik I Nephi las, tegen mezelf zei: „Goede God, laat het waar zijn; laat dit alstublieft de waarheid zijn — want als het zo is, beantwoordt het al de vragen die ik mijn hele leven al probeer te beantwoorden.” Ik had II Nephi nog niet helemaal doorgelezen of ik wist dat het waar was.

Vele jaren heb ik een eenvoudig gebod tot de Here gericht: „Goede God, wilt U me alstublieft de waarheid tonen. Wilt U me naar de waarheid leiden.”

Ik had op vele plaatsen naar de waarheid gezocht. Nu brachten twee jongemannen mij die in mijn huiskamer. Hoewel ze nog erg jong waren hadden ze een grote innerlijke kracht — de waarheid en God. Ik kon hun boodschap niet betwisten, ik wilde het niet.

Voordat ik naar Korea moest vertrekken heb ik de Kerk maar een paar zondagen kunnen bezoeken. Toen ik op de laatste dag van 1951 aan boord ging van het schip had ik een „drie-in-een” bij me en *De Artikelen des Geloofs* van James E. Talmage. Gedurende de eerste maand op zee las ik *De Artikelen des Geloofs*. Op een avond in februari hoorde ik over de luidsprekers aan boord bekend maken dat de heiligen der laatste dagen

's avonds om half acht een dienst hielden in de bibliotheek van de bemanning. Op de vastgestelde tijd ging ik naar de bibliotheek waar ik vier jongemannen vond die veel leken op de twee jonge zendelingen die in San Diego bij me aangebeld hadden. Ik vertelde ze dat ik geen lid was van de Kerk maar me ervoor interesseerde en er over studeerde.

Ze verwelkomden me heel enthousiast.

We kwamen in de tweede helft van februari 1952 in Japan aan en de groep vond dat ik klaar was om te worden gedoopt. Dus vergezelden ze me naar het zendingshuis in Japan waar ik werd geïnterviewd en een aanbeveling kreeg. Op 25 februari 1952 werd ik in de tuin achter het zendingshuis bij een temperatuur van 30 graden gedoopt, ruim 11.000 km van mijn huis in Missouri. Later werd ik bevestigd tot lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Mijn vrouw werd vier dagen later in San Diego gedoopt, in Californië. Aan ons zoeken was een eind gekomen.

Ook deze keer had de Here Zijn woord gehouden: „Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opgedaan worden. Want een iegelijk die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, dien zal opgedaan worden.” (Mt. 7 : 7-8.) *

Onze plicht om tot onze medemensen te getuigen

OP DE VLAKTEN VAN JUDEA

Vrijdagmiddag 6 april 1973

Ouderling BRUCE R. McCONKIE, van de Raad der Twaalven

Petrus zegt: „Indien iemand spreekt, die spreke als de woorden Gods . . .” (I Pet. 4 : 11), wat betekent dat hij geleid moet worden door de macht van de Heilige Geest, en dat is het wat ik op het moment boven alles verlang. Ik heb met de Here overlegd wat ik zou zeggen, heb Hem enkele voorstellen gedaan die mij goed leken, ze natuurlijk aan Zijn goedkeuring onderworpen; heb die goedkeuring ontvangen en als ik deze dingen nu mag uitspreken, mag u luisteren; dan worden wij allen opgebouwd daar wij thans proberen de Here in geest en waarheid te eren.

Ik heb zelf een gedicht geschreven en dat heb ik genoemd „Op de vlakten van Judea”.

Ik stond op de vlakten van Judea
En hoorde hemelse klanken en gezangen.

Ik hoorde een engel, vrij van zonde
Die de geboorte van de Heiland verkondde.

Op de herders die hielden de wacht
Scheen hemels licht in die nacht.
Terwijl heilige koren zongen onder de hemelboog

Zag God dat Zijn Eigen Zoon zich in een woning van klei bewoog.

Lieflijke stemmen zongen dit refrein:
„Laat er vrede en welbehagen in de mensen zijn.

Looft God in den hoge,

Dit is de dag waarop wij van Jezus' geboorte weten mogen.”

Tot mij kwam dit sterk getuigenis
Dat Hij de uitverkoren, reine Zone Gods is.

Hij kwam naar de aard en gaf

„Wij hebben . . . de sleutelen van zaligheid voor alle mensen, overal”

Zijn leven om mij te redden van dood en hel en graf.”

In Christus is nu de zaligheid. Hij is onze Heiland en Verlosser. Hij kwam in de wereld om de mensen te verlossen van de tijdelijke en geestelijke dood die door de val van Adam in de wereld was gekomen. Hij gaf ons een plan en een systeem om zalig te worden. Het Evangelie van Jezus Christus. Dit plan van zaligheid houdt in, dat alle mensen, waar ook, geloof moeten hebben in Christus, zich moeten bekeren van hun zonden, in de wateren van de doop het verbond moeten sluiten om de geboden te onderhouden en God met hun gehele hart, macht, verstand en sterkte te dienen, opdat zij dan de gave en het gezelschap van de Heilige Geest ontvangen en daarna al hun dagen in gerechtigheid en met toewijding zullen leven, met de belofte dat wanneer zij dit doen, zij vrede zullen hebben in dit leven en eeuwige heerlijkheid in het komende.

Wij zijn nu de vertegenwoordigers van de Here. Hij heeft ons de volheid van Zijn eeuwige Evangelie gegeven. De hemelen zijn in onze tijd geopend. De stem van God wordt wederom gehoord. Engelen zijn vanuit Zijn tegenwoordigheid tot ons gekomen. Sleutelen en macht, gezag en priesterschap zijn weer gegeven aan sterfelijke mannen, en weer hebben we alle wetten en voorrechten en bezitten alle machten die nodig zijn om 's mensen ziel te redden en te verhogen. In dit koninkrijk, in deze Kerk, hebben wij de sleutelen van het koninkrijk van God, de sleutelen van zaligheid voor alle mensen, overal.

En Hij heeft ons dezelfde opdracht gegeven als Hij in vroeger dagen aan de mensen gaf met dezelfde macht. Die opdracht is: Zijn woord uitdragen aan de gehele wereld, en zaligheid mogelijk maken voor al Zijn kinderen, overal. Dat legt de verplichting op ons, om te leren hoe dat te doen, dit heerlijke, boven alles verheven werk. Hoe zullen wij de waarheid omtrent de zaligheid aan onze mensen verkondigen en hoe zullen wij de boodschap van de herstelling aan de wereld brengen?

Hier zijn enkele eeuwige beginselen bij betrokken en wat wij in onze tijd doen is niet alleen volgens hetzelfde beginsel, maar het is precies, ja, precies hetzelfde wat de profeten en rechtvaardige mannen eeuwen geleden al hebben gedaan.

In het begin van deze bedeling zei de Here: „. . . de ouderlingen, priesters en leraars dezer kerk moeten de be-

ginselen van Mijn evangelie onderwijzen, die in de Bijbel en het Boek van Mormon staan, waarin de volheid van het evangelie is vervat." (L&V 42 : 12.) Een andere keer zei Hij, dat wij uitgezonden werden „... om tot het volk te getuigen en het te waarschuwen . . ." (L&V 88 : 81.)

Ik vind dat deze twee opdrachten — één om de leerstellingen van het Evangelie te onderwijzen en één om vanuit eigen weten te getuigen dat

we weten dat de dingen die wij verkondigen waar zijn — volledig zijn weergegeven in de bediening van de zonen van Mosiah. Het verslag zegt „zij waren mannen van gezond verstand", die „de schriften ijverig [hadden] onderzocht, opdat zij het woord Gods mochten weten. Maar dit is niet alles; zij hadden veel gebeden en gevestigd; daarom hadden zij de geest der profetie en de geest der openbaring, en wanneer zij leerden, leerden zij

met kracht en gezag van God." (Alma 17 : 2-3)

Dit geeft ons een dubbele ondergrond. Wij zijn verplicht en er wordt van ons verlangd de leerstellingen van de Kerk te kennen. Wij moeten de woorden van eeuwig leven als schatten bewaren. Wij moeten alles zo verstandig mogelijk beredeneren. Wij moeten elke mogelijkheid en bekwaamheid waarmee wij begiftigd zijn gebruiken om de boodschap van zaligheid te verkondigen en deze voor onszelf en voor de andere kinderen van onze Hemelse Vader begrijpelijk te maken. Maar als we dat gedaan hebben, en terwijl we het doen, zijn wij verplicht ervan te getuigen — de wereld en de andere leden van de Kerk te laten weten — dat wij in ons hart door de openbaringen van de Heilige Geest weten dat de leerstellingen die wij onderwijzen waar zijn en het werk zijn van God.

Sta me toe dat ik een klassiek voorbeeld uit de oude verslagen gebruik om aan te tonen hoe dit moet worden gedaan. In hun tijd hadden Petrus en zijn medewerkers dezelfde plicht als wij nu: de boodschap van zaligheid uitdragen tot de eindigen der aarde. Ik neem aan dat Petrus de openbaringen heeft gelezen en onderwezen die Jesaja en de profeten over Christus en Zijn Evangelie hadden gegeven. Hij besprak ze met de mensen om hem heen. Hij volgde de goddelijke raad op „Komt dan, en laat ons samen rechten . . ." (Jes. 1 : 18.) [In de Engelse tekst staat „reason" = beredeneren.] Hij gehoorzaamde het goddelijk gebod, „... brengt uw vaste bewijsredenen bij." (Jes. 41 : 21.)

Maar hij deed meer dan dat. Nadat hij de leerstelling had onderwezen en deze beredeneerd had, gaf hij zijn getuigenis van de waarheid en de goddelijkheid van wat hij zijn medemens aanbood. De Here bereidde hem voor om dat te doen door hem geestelijke ervaringen te geven, door de macht van de Heilige Geest op hem te laten rusten.

U zult zich herinneren, om een voorbeeld te noemen, dat toen Petrus en enkele anderen van de Twaalfen en

een kleine groep heiligen in een opperzaal bijeen waren, en de Here verscheen, de mensen die daar bijeen waren, schrokken en bang werden, en dat de Here tegen hen zei: „Wat zijt gij ontroert, en waarom klimmen zulke overleggingen in uw harten? Ziet Mijn handen en Mijn voeten; want Ik ben het Zelf; tast Mij aan, en ziet; want een geest heeft geen vlees en benen gelijk zij ziet dat Ik heb.” (Luk. 24 : 38-39.) Toen strekten zij hun handen uit en betastten de littekens van Zijn lichaam. Hij vroeg om eten en at het voor hun ogen.

Thomas was er die keer niet bij en geloofde het getuigenis van de andere discipelen niet. Acht dagen later verscheen de Here op dezelfde manier aan de gehele groep en zei tot hem: „Breng uw vinger hier en zie Mijn handen, en breng uw hand, en steek ze in Mijn zijde; en zijt niet ongelovig maar gelovig.” En Thomas antwoordde en zeide tot Hem: „Mijn Here en mijn God!” (Zie Joh. 20 : 24-28.)

Dit alles werd gedaan om aan te tonen dat Jezus met een tastbaar lichaam uit het graf was opgestaan. Het was de wijze waarop de Here aan Petrus en zijn medewerkers getuigenis gaf van Zijn goddelijkheid en van het feit dat Hij de Zoon van God was. Indien Hij uit de dood was opgestaan, was Hij de Zoon van God; indien Hij de Zoon van God was, dan was het Evangelie van zaligheid, dat zij verkondigden, waar, en was het dus hun plicht de mensen bij te brengen dat Jezus uit de dood was opgestaan. Zoals ik gezegd heb, ze kunnen hebben geprobeerd dit te doen door Jesaja aan te halen, of de openbaringen te beredeneren, wat ze natuurlijk gedaan zullen hebben. Maar daarna moesten zij hun getuigenis geven. Ik zal nu een voorbeeld van zo'n getuigenis, dat Petrus gaf, voorlezen. Hij zei tegen een groep niet-Joden:

„Dit is het woord, dat Hij gezonden heeft den kinderen Israëls, verkondigende vrede door Jezus Christus; deze is een Heere van allen.

„Gijlieden weet de zaak, die geschied is door geheel Judea, beginnende van

Galiléa, na den doop, welken Johannes gepredikt heeft;

„Belangende Jezus van Nazareth, hoe God Hem gezalfd heeft met den Heiligen Geest en met kracht; Welke het land doorgegaan is, goedgeoede, en genezende allen, die van den duivel overweldigd waren; want God was met Hem.

„En wij zijn zijn getuigen van al hetgeen Hij gedaan heeft, beide in het Joodse land en te Jeruzalem; Welken zij gedgeod hebben, Hem hangende aan een hout.

„Dezen heeft God opgewekt ten derden dage, en gegeven, dat Hij openbaar zou worden;

„Niet al den volke, maar den getuigen die van God te voren verkoren waren, ons namelijk, die met Hem gegeten en gedronken hebben, nadat Hij uit de doden opgestaan was.

„En heeft ons geboden den volke te prediken, en te betuigen, dat Hij is Degene, Die van God verordend is tot een rechter van levenden en doden.” (Hand. 10 : 36-42.)

En dan volgt deze samenfattende, alles omvattende verklaring: „Dezen geven getuigenis al de profeten, dat een iegelijk die in Hem gelooft, vergeving der zonden ontvangen zal door Zijn Naam.” (Hand. 10 : 43.)

Ik zal u nog een ander getuigenis voorlezen, dat Petrus gaf:

„Want wij zijn geen kunstelijk verdichtte fabelen nagevolgd als wij u bekend gemaakt hebben de kracht en toekomst van onzen Here Jezus Christus, maar wij zijn aanschouwers geweest van Zijn majesteit.

„Want Hij heeft van God den Vader eer en heerlijkheid ontvangen, als zodanig een stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem gebracht werd: Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb. „En deze stem hebben wij gehoord, als zij van den hemel gebracht is geweest, toen wij met Hem op den heiligen berg waren.” (II Pet. 1 : 16-18.) Nu wil ik op geen enkele wijze de verplichting verkleinen of vergroten die op ons rust om het Evangelie te leren, de openbaringen te onderzoeken, te leren hoe wij moeten beredeneren en

analysezen om de boodschap van zaligheid onder onszelf en aan de wereld bekend te maken met alle kracht en macht die wij hebben, maar dat alleen is niet voldoende. Wanneer dat gebeurd is moeten wij voldoen aan het bevel dat de Here ons toen gaf: „... gij zijt Mijn getuigen, spreekt de Here, dat Ik God ben.” (Jes. 43 : 12.) Wij moeten de leer die wij onderrichten verzegelen met een zegel dat de goddelijke goedkeuring heeft en dat zegel is ons getuigenis; het zegel van kennis, gegeven door de Heilige Geest.

Petrus had het in de lengte en in de breedte kunnen beredeneren, en nadat hij dat gedaan had zouden de mensen met hem hebben kunnen redetwisten en zeggen: „U begrijpt de Schriften niet. U legt ze verkeerd uit. Dit of dat is verkeerd.” Maar je kunt een getuigenis niet betwisten. Toen Petrus tegen hen zei, wat hij in vele gevallen ook inderdaad gedaan moet hebben: „Ik was in de opperzaal. De Here Jezus kwam door de muur. Hij verscheen aan ons. Ik herkende Hem. Hij was dezelfde persoon waarmee ik drie en een half jaar gewerkt en geroeid heb. Hij is de man die in mijn huis in Kapernaum woonde. Ik heb toen de tekenen van de nagelen in Zijn handen en voeten gevoeld. Ik heb mijn hand in Zijn zijde gestoken. Ik was erbij toen Hij voor onze ogen voedsel at en dronk. Ik weet dat Hij de Zoon van God is. De Heilige Geest van God heeft dit getuigenis in mijn ziel gegrift” — toen hij dit tot hen zei was er niets om over te debatteren. Wanneer het op deze wijze gepresenteerd wordt, kan het niet worden betwist. Men kan zeggen, zoals Festus tegen Paulus zei: „Gij raast, Paulus, de grote geleerdheid brengt u tot razernij;” (Hand. 26 : 24) maar uiteindelijk kan men het getuigenis dat gegeven werd alleen maar aannemen of verwerpen. Het is of waar of het is vals. Er is geen middenweg.

Hoe bewijst en bevestigt u dat de Vader en de Zoon aan Joseph Smith zijn verschenen; dat er in onze tijd engelen zijn gekomen; dat de herstel-

ling van het Evangelie heeft plaatsgevonden; dat alle heerlijke dingen die wij de wereld aanbieden waar zijn? U kunt het vanuit de openbaringen beredeneren. U kunt uw goed recht bewijzen, dat is helemaal geen probleem. Wij hebben de waarheid. De Here is de Schepper van het systeem dat wij hebben ontvangen. Maar nadat u het beredeneerd en geanalyseerd hebt, moet u optreden als een getuige die weet wat hij zegt. U moet doen wat de zonen van Mosiah deden — spreken en onderrichten door de geest van profetie en de geest van openbaring; het gevolg daarvan is dat u spreekt als iemand met gezag. Dat is het grote verschil tussen ons en de wereld. Dank zij God dat wij deze kennis bezitten. Wij hebben deze openbaring ontvangen en wij verkeren in de positie dat wij met gezag kunnen spreken.

En dat probeer ik thans met al mijn kracht te doen omdat ik een van de velen ben temidden van grote menigten in het Israël van de laatste dagen, die deze kennis heeft. Ik weet voor mezelf dat het werk en de leerstellingen, die ik nu onderwijs, waar en van God zijn.

Wij zijn begonnen met „Op de vlakten van Judea“. Laat ons eindigen met

„In de opperzaal“.

We waren bijeen met een ziel vol smart
wegens het lot dat hard
Hem door goddeloze mensen was
toegemeten.

Op de tafel stond eten.

We hadden Hem zien hangen aan het
kruis der verdoemden.

Zijn lichaam lag
In Josefs graf.

Toen plots Hij weer stond bij de muur.
Hij leeft, Hij leeft, — nu, op dit uur!
Wij zagen Hem, wij voelden,
In Zijn wonden onze vingers woelden.
Wij knielden neer: „Heb dank, heb dank.“

Het was vol vreugde dat dat klonk.
Hij at, Hij dronk.

„Betast Mijn handen“ beval zacht Zijn
stem

Tot Thomas. „Waarom geloofdet gij
niet hen

Die u verkondden van deze wonden?

Het zijn dezelfde als aan het hout

Waar Ik leed en stierf voor uw
behoud.

Waar Ik leed en stierf

En zaligheid verwierf.

Tot mij Hij sprak zeer ernstig het
scheen:

„Betast Mijn lichaam van vlees en
been.“

Ik knield neer, aan Zijn voet ik viel,
En gans verheugd riep mijn ziel:

„Aan U vertrouw ik heel mijn lot.

Aan U mijn Heer,
Mijn Heiland, mijn God.“

En dit getuig ik in alle ernst en soberheid,
volledig beseffend waarover ik
spreek. In de naam van de Here Jezus
Christus. Amen.

*

„Wij zijn verplicht te
getuigen . . . dat
wij door openbaring van
de Heilige Geest in
ons hart weten, dat het
werk en de leerstellingen
die wij onderwijzen
van God zijn en waar
zijn“

Ons richtsnoer en doel is: Christus gelijk zijn

WELKE SOORT MENSEN? „ZOALS IK BEN”

Ouderling MARION D. HANKS, Assistent van de Raad der Twaalven

Vandaag heb ik als doel gekozen: getuigen tot diegenen, die bijzondere noden hebben, en tot diegenen, die de opdracht van de Here hebben aanvaard, om een verbond met Hem te sluiten om te proberen deze noden te lenigen.

In de tijd dat Christus het Evangelie aan de mensen op dit halfrond predikte, vroeg Hij hen: „... Welke soort mensen behoort gij daarom te zijn?” en Hij antwoordde: „Voorwaar zeg Ik u: Zoals Ik ben.” (III Ne. 27 : 27.)

Daar wij Christenen zijn, aanvaardden wij deze opdracht als een richtsnoer en als ons doel.

Wij weten dat Christus van Zijn Vader houdt. Hij kwam in de wereld om de wil van Zijn Vader te doen, wetend welke rol Hij moest vervullen en welke prijs Hij moest betalen.

Hij houdt van ons, en Hij volbracht Zijn zending in de sterfelijkheid met een lijden, zo intens en groot, dat Hij uit elke porie bloedde. Hij kocht ons met Zijn bloed, bracht ons de gave van onsterfelijkheid en maakte alle goede- en begerenswaardige dingen voor ons bereikbaar, nu en in de eeuwigheid. Hij was minzaam maar niet verlegen. Hij leerde de mensen de waarheid omtrent Zijn Vader, de levende God, en Hij getuigde van Hem en van Zijn verzoeningswerk, ook toen velen die Hem gevolgd hadden daarna niet langer met Hem wandelden. Hij proclameerde bekering en werd door Johannes in de Jordaan gedoopt en leerde alle mensen hetzelfde te doen. Hij beloofde aan de gehoorza-

men en getrouwen de zegening van de Heilige Geest.

Christus kent de waarde van zielen. Hij kwam zoals door Jesaja was geprofeteerd en zoals Hij in de synagoge in Nazareth bevestigde: „... om den armen het evangelie te verkondigen; ... te genezen die gebroken zijn van hart; om den gevangenen te prediken loslating, en den blinden het gezicht, om de verslagenen heen te zenden in vrijheid.” (Luk. 4 : 18.)

Hij onderwees de gelijkenissen van het verdwaalde schaap, het zoekgeraakte geldstuk en de verloren zoon, en Hij lunchte met Zacheüs; vermaande de mensen de menslievende daad van de barmhartige Samaritaan na te streven — „Ga heen, en doe gij desgelijks.” Hij verhoogde de nederige tollenaar die, in tegenstelling tot de Farizeeër die zichzelf rechtvaardigde, ook zelfs niet durfde de ogen opheffen naar de hemel, „maar sloeg op zijn borst, zeggende: O, God! wees

mij zondaar genadig!” (Lukas 18 : 13) en Hij weerstond de beschuldigers van de overspelige vrouw.

Hij is zo nauw verbonden met Zijn medemens dat Hij in een van Zijn machtige gelijkenissen leerde dat het brood dat aan een van de minsten van Zijn broeders wordt gegeven, aan Hem wordt gegeven, en zo is het met elke vriendelijke of dankbare of genadige daad of elke liefdedienst. Als men weigert een van de minsten van Zijn broederen te helpen, zei Hij, verwerpt men Hem.

Zijn boodschap is een boodschap van hoop, belofte en vrede voor degenen die het verlies van geliefden betreuren: „En gij dan hebt nu wel droefheid; maar Ik zal u wederom zien en uw hart zal zich verblijden, en niemand zal uw blijdschap van u wegnemen.” (Joh. 16 : 22.)

Zijn verzekering: „Ik zal u niet begeven, en Ik zal u niet verlaten” (Heb. 13 : 5) gaat uit tot de eenzamen, tot hen die zonder hoop zijn en tot hen die bang zijn.

Christus begrijpt. „Waarom Hij in alle den broederen moest gelijk worden, opdat Hij een barmhartig en een getrouw Hogepriester zou zijn, in de dingen die bij God te doen waren, om de zonden des volks te verzoenen. Want in hetgeen Hij Zelf verzocht zijnde, geleden heeft, kan Hij degenen, die verzocht worden, te hulp komen.” (Heb. 2 : 17-18.) „Want wij hebben geen hogepriester, die niet kan medelijden hebben met onze zwakheden, maar Die in alle dingen, gelijk als wij,

is verzocht geweest, doch zonder zonde." (Heb. 4 : 15.)

Hij bad tot de Vader voor degenen die ongehoorzaam waren, en Hij weende. Hij riep de kleine kinderen bij Zich en zegende ze, en weende.

Hij leerde ons bidden.

Deze en nog veel meer dingen deed Hij en onderwees Hij. Ze leren ons wat Hij voor iemand is.

Natuurlijk is Hij meer; Hij is de goddelijke Verlosser, de Heiland van het mensdom, de Eerstgeborene in de geest en de Eniggeborene in het vlees. Hij is de Vrededorst. Hij kwam in de wereld "... om voor de wereld te worden gekruisigd, om de zonden der wereld te dragen, en om de wereld te heiligen en van alle ongerechtigheid te reinigen; Dat allen ... zalig mochten worden door bemiddeling van Hem." (L&V 76 : 41-42.)

Wat Hij voor ons deed konden wij nimmer zelf doen. De wijze waarop Hij liefhad en diende en Zich opofferde en eerst het koninkrijk van God zocht, is ons richtsnoer en pad.

Wat verwacht Hij van ons?

Wanneer Hij ons roept, staan wij, die gemachtigd zijn door Zijn heilig priesterschap, die Zijn vertegenwoordigers zijn op Zijn aanwijzing, onder verbond om Hem getrouw te vertegenwoordigen en de wil van de Vader te doen.

Allerwege liggen kansen rondom ons. Op een dag hoorde ik de geschiedenis van een jongetje, dat zijn hondje was kwijtgeraakt en zijn moeder in tranen smeekte of ze hem wilde helpen. Ze herinnerde hem er vriendelijk aan dat ze alles gedaan had wat ze kon doen om het hondje te vinden, maar zonder succes. „Wat kan ik nog meer doen, jongen?” vroeg ze. „U kunt samen met me huilen”, zei hij.

„Draagt elkanders lasten, en vervult alzo de wet van Christus.” (Gal. 6 : 2.) Een lieve vriendin, die werkt met kleine kinderen in moeilijkheden, vertelde me kort geleden van een meisje van 9 jaar dat in 17 verschillende tehuizen was geweest. Ze heeft iemand nodig die met haar huilt, met haar lacht, haar leert en van haar houdt. Er zijn er zo veel, die niet worden be-

„Zij, die Christus willen navolgen en willen zijn die Hij is, zullen gelijk Hij deed, de boetvaardigen ophelven, die lijden en hun zonden betreuen, en ze zegenen met liefde en vergeving.”

grepen — of denken dat ze niet begrepen worden. Kort geleden bezocht ons gezin een lieve vriendin, zuster Louise Lake, die al meer dan een kwart eeuw van haar leven in een rolstoel doorbracht.

Misschien omdat onze zoon van 12 bij ons was, vertelde zuster Lake van een andere jongen van 12, met wie ze had kennis gemaakt in een revalidatiecentrum in New York, waar ze werkte. De jongen was het grootste gedeelte van die 12 jaren blind geweest en had een verdrietig leven achter de rug. Men dacht van hem, dat hij niet kon leren. Hij kreeg een kans, God zij dank en men ontdekte, dat hij een heldere geest en een goed verstand had. Hij vertelde zijn vriendin, dat hij gedacht had, dat blind zijn het ergste was wat een mens kan overkomen — totdat hij Campy ontmoette. Campy was Roy Campanella, een groot atleet die op het hoogtepunt van zijn carrière een auto-ongeluk kreeg en lichamelijk een wrak werd. De blinde jongen zei, dat hij, nadat hij Campy ontmoet had, gemerkt had, dat zijn toestand erger was dan niet kunnen zien. „Maar” zei hij, „er is iets dat nog erger is dan dat.” Hij besprak hoe hij op de tast zijn weg zocht in de hal van het ziekenhuis en het geschuifel van de voeten hoorde, die hem passeerden. „Er

is iets dat erger is dan blind zijn of kreupel, en dat is wanneer de mensen je niet begrijpen,” zei hij. „Ik geloof, dat ze denken dat ik, omdat ik blind ben, ook niet kan horen of kan praten.”

Er is er Een Die altijd begrijpt, en zij die trachten te worden, die Hij is, moeten proberen te begrijpen. Wanneer we God liefhebben en de vriendschap van Zijn geliefde Zoon aanvaarden, zijn we nooit werkelijk alleen. Ik denk aan een moeder van 14 kinderen. Haar werd gevraagd of ze van een van de kinderen het meeste hield. „Ja”, zei ze, „van het kind dat ziek is totdat het weer thuis is.” Zo is het blijkbaar ook bij de Here.

Na een vergadering met onze militairen te DaNang in Zuid-Vietnam spraken we met een oudere piloot die die dag dicht bij de dood geweest was. Hij beefde er nog van. Hij had een verzoek, en hij deed het verlegen, hij wilde het niet afdwingen. „Broeder Hanks, als u weer thuis bent, zoudt u dan mijn zoon van 12 willen oppellen of een briefje schrijven, om hem te vertellen dat ik het goed maak en dat zijn vader aan hem denkt. De vorige zondag is hij geordend tot diaken, zonder dat zijn vader er bij was, en ik wil dat hij weet, hoeveel ik van hem houd.”

Zij die ons het meest nabij zijn, hebben onze liefde ook nodig.

Velen zijn bedroefd en terneergeslagen omdat ze zich niet zo hebben gedragen als het behoort en hun geweten hen nu kwelt. De Here spreekt nog steeds tot hen door de huidige profeten en de profeten van weleer. Denk aan de woorden van Jakob tot zijn broeders: „En nu, mijn geliefde broeders, aangezien onze barmhartige God ons zulk een grote kennis omtrent deze dingen heeft geschonken, laat ons Hem indachtig zijn en onze zonden verzaken en het hoofd niet laten hangen, want wij zijn niet verworpen...” (II Ne. 10 : 20.)

In de laatste brief van de grote profete Mormon aan zijn zoon Moroni staan de weelachten van de profeet over de goddeloosheid van het volk. In het verslag worden ze omschreven

als „zonder beginselen en zonder gevoel”. Het laatste getuigenis van Mormon aan zijn geliefde zoon bevat deze grote waarschuwing en verklaring van de invloed, die de gaven van Christus op ons leven moeten hebben: „Mijn zoon, wees getrouw in Christus; en mogen de dingen, die ik heb geschreven, u niet bedroeven en u ten dode toe neerdrücken; maar moge Christus u opheffen, en moge Zijn lijden en dood [en Zijn opstanding] . . . en Zijn barmhartigheid en lankmoedigheid, en de hoop Zijn heerlijkheid en des eeuwigen levens voor eeuwig in uw gedachten verblijven.” (Moro. 9 : 25.) Christus belijden betekent niet, dat wij bedroefd moeten zijn of ons ten dode toe terneer gedrukt moeten voelen omdat we onvolmaakt zijn. Wij kunnen door Hem opgeheven worden, door Zijn gaven te aanvaarden en Zijn barmhartigheid en lankmoedigheid. Wij moeten altijd proberen deze zegeningen in gedachten te houden. „Want hoe kent iemand de meester, die hij niet heeft gediend, en die voor hem een vreemdeling is, en verre is van de gedachten en voornemens van zijn hart?” (Mosiah 5 : 13.)

Zij, die Hem volgen, en willen zijn, die Hij is, zullen doen wat Hij deed, namelijk de bekeerling, die lijdt en zijn zonden betreurt, opheffen en hem zegenen met liefde en vergeving.

Natuurlijk voelen alle eerlijke mensen af en toe hun zwakheden en zuchten ze wanneer ze hun ontoereikendheid, onwetendheid en trots aanschouwen. Zelfs Job, die goede en godvrezende man, die een geloof bezat dat onder al zijn beproevingen onwankelbaar was, geeft aan het eind van zijn beproevingen dit getuigenis, dat hij sprak toen hij God zag: „Ik weet dat Gij alles vermoogt, en dat geen van Uw gedachten kan afgesneden worden. Met het gehoor des oors heb ik U gehoord; maar nu ziet U mijn oog. Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as.” (Job 42 : 2, 5-6.)

Maar Christus zal ons opheffen en ons helpen, om te worden zoals Hij, als wij doen wat Hij deed; als wij onze Vader liefhebben en Hem ons leven toewijden; wanneer wij elkander en

alle mensen liefhebben, en leren Zijn woord na te leven en te onderwijzen; geloven in de waarde van zielen en geloven, dat ons leven de waarborg is van onze belofte; treuren met de treurende en ze hoop geven; degenen, die wenen, begrijpen en troosten, en de Here aanroepen.

„En als gij de Here niet overluid aanroept, laat dan uw hart voortdurend tot Hem in gebed uitgaan voor uw welzijn, en tevens voor het welzijn van hen, die rondom u zijn.

„En ziet, ik zeg u, mijn beminde broeders: Denkt niet, dat dit alles is, want

als gij, nadat gij deze dingen alle hebt gedaan, de behoeftigen en naakten wegzendt en de zieken en krankten niet bezoekt, en niet van uw middelen, als gij ze hebt, mededeelt aan hen, die ze nodig hebben – ik zeg u: Als gij geen dezer dingen doet, ziet, dan is uw gebed vruchteloos en zal u niets baten; en gij zijt als de geveinsden, die het geloof verloochenen.” (Alma 34 : 27-28.)

Moge God ons zegenen zodat wij opzien en om ons heen zien en neerknielen, en worden die Hij is, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

*

De presidenten van de Kerk

Joseph Smith – 1830 tot 1844

Brigham Young – 1847 tot 1877

John Taylor – 1880 tot 1887

Wilford Woodruff – 1889 tot 1898

Lorenzo Snow – 1898 tot 1901

Joseph F. Smith – 1901 tot 1918

Heber J. Grant – 1918 tot 1945

George Albert Smith – 1945 tot 1951

David O. McKay – 1951 tot 1970

Joseph Fielding Smith – 1970 tot 1972

Harold B. Lee – 1972 tot heden

Wanneer er beslissingen moeten worden genomen moet het Evangelie, zoals in de Schriften
geopenbaard, de basis zijn.

DE VRIJE WIL VAN DE MENS

Ouderling JOHN H. VANDENBERG, Assistent van de Raad der Twaalfen

Het was een winterse zondagmorgen in het noorden van New York. Het was verscheidene graden onder nul. De trottoirs waren bedekt met een laagje ijzel; de wegen geblokkeerd door hoge sneeuwbanken. Die morgen kwam er niemand naar de kerk, behalve de dominee en een oude vrouw van 89, ze woonde tien blokken verder en had het stuk strompelend gelopen.

De dominee was verrast toen hij haar zag, noemde haar bij de naam en vroeg: „Hoe bent u onder deze omstandigheden hier gekomen?”

„Mijn hart gaat vooruit,” was het opgewekte antwoord, „en dan komt de rest vanzelf wel.” (Quote, 26 jan. 1973, blz. 5.)

Dit simpele voorbeeld herinnert ons eraan, dat alle mensen voor beslissingen komen te staan, elke dag, en hoe de beslissing ook zal zijn, deze is evenredig aan iemand's overtuiging. Deze innerlijke overtuiging staat in verband met twee tegenovergestelde machten die voortdurend in ieder mens werken. De macht van het goede en de macht van het kwade, die door de Meester God en de mammon worden genoemd. Deze krachten gaan gepaard met de macht die de mens bezit om te beredeneren. De mens is het enige schepsel van al Gods scheppingen, die dit kan. Dit stelt hem in staat om te kiezen. Het is het bedieningsknopje van de mens, waarmee hij regelt, wat hij wil zijn. De krachten, die zijn beredenering besturen, bepalen de aard en de kwaliteit van de gemaakte keuze. Op deze wijze wordt

„De Here wil, dat wij Zijn evangelie kennen, het beproeven, het bewijzen, er deel aan hebben en dat wij onze beslissingen nemen op basis van het Evangelie.”

gevormd, wat wij karakter noemen. Wij noemen dit voorrecht: de vrije wil van de mens.

Er is gezegd dat „het elke dag verkiezingsdag is want we moeten elk uur van de dag ons recht om te kiezen uitoefenen. We hoeven geen stedelijke of nationale verkiezing te hebben om te kiezen of te stemmen. De keuze die de mens maakt is bepalend of hij voor of tegen zichzelf is . . . U kiest er voor, om uw zaak grondig te kennen of u doet het niet. U kiest om eerlijk te zijn of u doet het niet. U kiest om een gedeelte van het geld, dat u hebt verdiend, te sparen of u doet het niet. U kiest, om altijd uw best te doen, of u doet het niet. En door uw eigen keuze zult u verslagen worden of succes hebben.” (Jim Love, *R + R Magazine*, Research and Review Service of America, Inc., vol. 10, p. 64.)

Onze Vader in de hemel was Zich in den beginne bewust van de realiteit van dit beginsel van de vrije wil. In

de Schriften lezen wij hierover nadere bijzonderheden:

„De Here nu had aan mij, Abraham, de intelligenties getoond die werden georganiseerd, eer de wereld was; . . .

„En God zag, dat deze zielen goed waren. . .

„En er stond één in hun midden die God gelijk was, en hij zeide tot hen die bij hem waren: Wij zullen nederdalen want er is ruimte aldaar, en wij zullen van deze stoffen nemen, en wij zullen een aarde maken waarop dezen zullen kunnen wonen;

„En wij zullen hen hiermede beproeven om te zien of zij alles willen doen wat de Here, hun God, hun ook moge gebieden;

„En aan hen, die hun eerste staat behouden, zal meer worden gegeven; . . . en aan hen die hun tweede staat behouden, zal voor eeuwig meerdere heerlijkheid worden gegeven.

„En de Here zeide: Wie zal Ik zenden? En één, de Zoon des Mensen gelijk, antwoordde: Hier ben ik, zend mij”. (Abr. 3:22-27.) En die Ene zeide: „Vader, Uw wil geschiede, en de heerlijkheid zij voor eeuwig de Uwe.” (Mozes 4 : 2.)

„. . . En een ander antwoordde en zeide: Hier ben ik, zend mij.” (Abr. 3 : 27.)

„Ik wil Uw zoon zijn, en ik zal het ganse mensdom verlossen, zodat er geen enkele ziel verloren zal gaan, en ik zal het zeker doen; geef mij daarom Uw eer.” (Mozes 4 : 1.)

„. . . En de Here zeide: Ik zal de eerste zenden.

„En de tweede was vertoorn, en be-

hield zijn eerste staat niet . . ." (Abr. 3 : 27-28.) „En hij werd Satan, . . . de vader van alle leugen, om de mensen te misleiden en te verblinden, en hen gevaarlijk weg te voeren volgens zijn wil, ja, allen, die niet naar Mijn stem zouden willen luisteren." (Mozes 4 : 4.)

„Satan rebelleerde tegen God en trachtte de vrije wil van de mens te vernietigen, die Ik, de Here God, hem had gegeven . . ." (Mozes 4 : 3.)

Het is betreurenswaardig, dat velen de aard en de zegen van die gave, de vrije wil van de mens, niet beseffen. Als we de zaak maar wilden beredeneren zouden we tot het besef komen, dat in de volgende woorden is uitgedrukt: „Kiezen is iets dat bij mensen hoort. Zonder deze macht zou de mens op een veel lager niveau staan. Als de mens niet zou kunnen kiezen, zou hij nooit kunnen ontdekken wat hij wel of niet kan doen. Kiezen is de sleutel naar de toekomst." (George E. Farling, „Youth Can't, But Must," *Weslyan Methodist.*)

Moeten wij niet naar God opzien om het beste middel te verkrijgen dat ons kan helpen onze keuze te bepalen, daar Hij de Schepper is van de vrije wil van de mens?

De middelen die Hij ons heeft gegeven zijn de woorden van de profeten, in de Schriften. Jezus bevestigt dit in Zijn antwoord aan de afvallige Joden in Zijn tijd. Zij beschuldigden Hem dat Hij de sabbat had verbroken en op die dag een zieke had genezen. Hij berispte ze met deze woorden:

„En de Vader, Die Mij gezonden heeft, Die heeft Zelf van Mij getuigd. Gij hebt noch Zijn stem ooit gehoord, noch Zijn gedaante gezien.

„En Zijn woord hebt gij niet in u blijvende; want gij gelooft Dien niet, Dien Hij gezonden heeft.

„Onderzoek de Schriften; want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn het, die van Mij getuigen.

„En gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven moogt hebben." (Joh. 5 : 37-40.)

Het antwoord op hun probleem kon in de Schriften worden gevonden. Hij

berispte ze omdat ze de Schriften, die ze bezaten, niet aanvaardden. De oplossing voor elk levensprobleem kan daarin worden gevonden. De kennis, die nodig is om onze beredenering te vervolgen, staat daarin. Luister naar de raad van Paulus aan Timotheüs: „En dat gij van kinds af de heilige Schriften geweten hebt, die u wijs kunnen maken tot zaligheid, door het geloof, hetwelk in Christus Jezus is.

„Al de Schrift is van God ingegeven, en is nuttig tot lering, tot wederlegging, die in de rechtvaardigheid is; „Opdat de mens Gods volmaakt zij, tot alle goed werk volmaaktelijk toegerust." (II Tim. 3 : 15-17.)

Als hulpmateriaal voor de opbouw van het koninkrijk van God zijn ze voor ons de bron van ons geloof, van ons verbond, van onze beslissingen en voor leiderschap; de leerstellingen voor het fundament van onze beslissingen. We zullen een paar zeer bekende voorbeelden uit de Schriften gebruiken, om dit aan te tonen. Ik neem als voorbeeld het geloof van Job, een zeer rijke, godvrezende man, die veel aardse goederen bezat en een fijn gezin had. In één nacht verloor hij al zijn aardse bezittingen, en zijn kinderen. Hij reageerde op die situatie realistisch en in geloof:

Hij stond op, „en scheurde zijn mantel, en schoor zijn hoofd, en viel op de aarde, en boog zich neder;

„En hij zeide: Naakt ben ik uit Mijnners moeders buik gekomen, en naakt zal ik daarhenen wederkeren. De Here heeft gegeven, en de Here heeft genomen; en de Naam des Heren zij geloofd." (Job 1 : 20-21.)

Hij werd gekweld door ziekten en een slechte gezondheid. Zijn eigen vrouw berispte hem en zei tegen hem: „Houdt gij nog vast aan uw oprechtheid? Zegen God, en sterf."

Job antwoordde: „gij spreekt als een der zottinnen spreekt; ja, zouden wij het goede van God ontvangen, en het kwade niet ontvangen?" (Job 2 : 9-10.) Temidden van zijn bezoeken gaf Job dit getuigenis: „Want ik weet: mijn Verlosser leeft, en Hij zal de laatste over het stof opstaan; En als zij na mijn huid dit doorknaagd zullen

hebben, zal ik uit mijn vlees God aanschouwen." (Job. 19 : 25-26.)

Is er een groter voorbeeld van toewijding met betrekking tot verbondenheid dan die tussen Ruth en haar schoonmoeder Naomi? Naomi pleitte bij Ruth om na de dood van haar man naar haar eigen volk terug te keren. Ruth kleefde haar aan en zei:

„Val mij niet tegen dat ik u zou verlaten om van achter u weder te keren; want waar gij zult heengaan, zal ik ook heengaan, en waar gij zult vernachten zal ik vernachten; uw volk is mijn volk, en uw God mijn God.

„Waar gij zult sterven zal ik sterven, en aldaar zal ik begraven worden; alzo doe mij de Heere en alzo doe Hij daartoe, zo niet de dood alleen zal scheiding maken tussen mij en tussen u! (Ruth 1 : 16-17.)

En koningin Esther, toen zij besloot haar eigen volk van de vernietiging te redden en door te vasten de hulp van God te zoeken. Ze gaf Mordechai de opdracht: „Ga, vergadert al de Joden, die te Susa gevonden worden, en vast voor mij, en eet en drink niet, in drie dagen, nacht noch dag; ik en mijn jonge dochters zullen ook alzo vasten, en alzo zal ik tot den koning ingaan, hetwelk niet naar de wet is. Wanneer ik dan omkome, zo kom ik om." (Esther 4 : 16.)

En Jozua, de leider, toen hij de opstandigen onder het volk bekeerde door het voorbeeld van zijn keuze, zei: „En nu, vrees den Here en dient Hem in oprechtheid en in waarheid; en doet weg de goden, die uw vaders gediend hebben aan gene zijde der rivier, en in Egypte; en dient den Heere.

„Doch zo het kwaad is in uw ogen den Heere te dienen, kiest u heden wie gij dienen zult; hetzij de goden, welke uw vaders, die aan de andere zijde der rivier waren, gediend hebben, of de goden der Amorieten, in welker land gij woont; maar aangaande mij, en mijn huis, wij zullen den Heere dienen!

„Toen antwoordde het volk en zeide: Het zij verre van ons, dat wij den Heere verlaten zouden, om andere goden te dienen.

„En het volk zeide tot Jozua: Wij zullen den Heere, onzen God, dienen, en wij zullen Zijner stem gehoorzamen.” (Jozua 24 : 14-16, 24.)

Dit zijn slechts enkele van de ontelbare voorbeelden die in de Schriften te vinden zijn, ook als wij alleen de getuigenissen van die bijzondere karakters onderzoeken, wordt onze geest geïnspireerd door hun kracht. Wanneer wij de ontwikkeling, die in hun leven plaatsvond, beredeneren, leren wij dat deze gegrond was op het nemen van juiste beslissingen. Ze waren gebaseerd op waarheid. Hun

voorbeelden onderwijzen ons celestiale wetten.

De oproep van de Here tot ons is: „Komt dan, en laat ons samen rechen...” (Jes. 1 : 18.) Hij wil dat wij naar Zijn leringen luisteren en ze overdenken. De Schriften vertellen ons: „... opdat de mensen deelgenoten mochten worden gemaakt van de heerlijkheden die moesten worden geopenbaard, heeft de Here de volheid van Zijn evangelie, Zijn eeuwig verbond, uitgezonden en het in duidelijkheid en eenvoud uitgelegd —” (L&V 133 : 57.)

De Here wil dat wij Zijn Evangelie kennen, het beproeven, het bewijzen, er deel aan hebben, en dat wij onze beslissingen nemen op basis van het Evangelie, zodat de mens zijn keuze kan baseren op waarheid. Wanneer beredenering samengaat met waarheid, is er een overtuigende logica die voor ons de weg baant, die omhoog voert en tot een nobeler leven leidt.

Beredenering gaat alleen samen met waarheid. Dwaling en kwaad, ongeacht hoezeer er geprobeerd wordt ze te beredeneren, blijven dwaling en kwaad, en leiden tot chaos. Het is moeilijk te begrijpen dat iemand, nadat hij de waarheid heeft onderzocht, kan „zeggen... tot God: Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust.” (Joh. 21 : 14.) Een van de verdrietigste uitdrukkingen in de Schriften zijn de woorden van Christus: „Jeruzalem, Jeruzalem! gij die de profeten doodt en stenigt, die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkkerwijs een hen haar kiekens bijeenvergadert onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild. Ziet, uw huis wordt u woest gelaten.” (Mt. 23 : 37-38.)

In onze tijd kunnen deze woorden worden toegepast op diegenen die weloverwogen niet willen komen en niet met de Here willen redeneren.

Laten wij ons hart keren tot God, zodat wij de woorden van Johannes tot de onze kunnen maken:

„Geliefden! Indien ons hart ons niet veroordeelt, zo hebben wij vrijmoedigheid tot God;

„En zo wat wij bidden, ontvangen wij van Hem, dewijl wij Zijn geboden bewaren, en doen, hetgeen behagelijk is voor Hem.

„En dit is Zijn gebod, dat wij geloven in den Naam van Zijn Zoon Jezus Christus, en elkander liefhebben, gelijk Hij ons een gebod gegeven heeft.

„En die Zijn geboden bewaart, blijft in Hem en Hij in denzelven. En hieraan kennen wij, dat Hij in ons blijft, namelijk uit den Geest, Dien Hij ons gegeven heeft.” (1 Joh. 3 : 21-24.)

In de naam van Jezus Christus. Amen.

Werd uw vraag niet gehoord?

*Werd uw vraag niet gehoord?
De communicatie gestoord?
Is er niemand bereikt
en het kruis zwaarder nog dan het lijkt?
Weet — bij al ons tobben hier op aard
is ons leven toch zo heel veel waard!*

*Als u naar vrede blijft vragen
maar het verdriet maar blijft knagen
en de honger nog bestaat
onbeantwoord blijven de vragen,
als de zorgen er zijn, onverklaard,
is ons leven toch zo heel veel waard!*

*Het dringen van de mensen
met al hun zo dwingende wensen
en al dat jachten en jagen
en dat ze naar steeds meer gaan vragen
maakt het hart met de vraag bezwaard:
Here, zijn wij het leven waard?!*

*Dat heilsplangevoel
dat er altijd weer is . . . !
Wij hebben een bestemming, en gewis
weet Gij ons doel!
Mijn tranen zijn nog niet bedaald.
Maar met U is het Leven het waard!*

CATHARINA J. HORST-VAN RENNES

Boekbespreking

HOE DE MORMOONSE CHRISTENEN CHRISTUS ZIEN

Zendingelingenbrochure

**Uitgave: Verlag Kirche Jesu Christi der
Heiligen der Letzten Tage; gratis;
bestelnummer PT MI 219 DU**

Hoewel de naam van onze kerk luidt **De Kerk van Jezus Christus** enz. zijn er toch vele mensen die menen dat wij niet geloven in . . . Christus. Na het lezen van deze brochure moeten deze mensen hun mening toch wel drastisch wijzigen en erkennen dat mormoonse christenen Christus juist uitstekend kennen, en dat hun geloof ook veel sterker op Christus gericht is.

Ook voor ons, leden, is deze brochure een bestudering ten volle waard.

Ten eerste zullen we toch weer dingen ontdekken die wij nog niet wisten, of daarvan de belangrijkheid gaan inzien!
Ten tweede zullen we ervaren dat wij met onze grote kennis over Christus bijzonder bevoorrecht zijn!

Ten derde is het altijd belangrijk te weten wat wij belangstellenden te lezen geven!

TINEKE EN ANNEKE LAST

De lucht boven de lage landen

In de winter is de lucht boven de lage landen, al is er dan een Licht der Lichten opgegaan, niet zo vrolijk. De maand januari is de maand, die voor de kweekscholen van de heiligen der laatste dagen het moeilijkst is. In die maand wil nog wel eens een jongen of meisje de moed opgeven. Dat leert de ervaring. In de maand die bekend staat wegens de vele goede voornemens voor het nieuwe jaar ontbreekt het nu net vaak aan activiteit. In december weten we van cadeautjes geven en van organiseren van liefdevolle evenementen, maar in januari verkopen de winkeliers ons niet zoveel.

Dan vinden we de bloemen te duur, onze portemonnaie te leeg, het weer te koud om er door te gaan. Dan vinden we dat het welletjes is. Dan zien we geen aanleiding tot doorgaan met ons extra liefdebeetoon. Dan zijn we het een beetje moe. De eerste januari is niemand van plan het nieuwe jaar te verprutsen, integendeel. Maar de nieuwe maand, de statistieken wijzen het uit, moeten we onszelf duchtig aan weten te pakken, anders sudderen we voort op een laag pitje. Dit gedrag doet ons denken aan dat van de jongeman, die zoveel van zijn meisje hield dat hij wel voor haar door het vuur kon gaan, maar die niet voor haar door de regen ging. Zij beoordeelde hem op trouw komen!

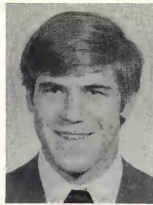
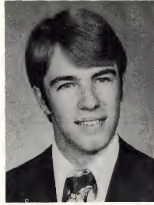
De HLD-kweekschool brengt mee dat we weleens door de regen moeten. Heel die kweekschool bestaat uit kleine dingen, uit heel eenvoudige dingen. Er zijn jongelui geweest die zeiden: „Mij te kinderlijk. Als het zo moet . . .” Van de Israëlieten staat beschreven in I Nephi 17:41: „ . . . zij verstokten hun hart evenals gij; en de Here tuchtigde hen wegens hun ongerechtigheid. Hij zond vurige vliegende slangen onder hen; en wanneer zij waren gebeten, bereidde Hij een redmiddel, zodat zij konden worden genezen; **zij behoefden slechts op te zien; en wegens de eenvoud van het redmiddel, of de gemakelijkheid er van, waren er velen, die omkwamen.**”

Met eenvoudige middelen kunnen we een kweekschoolspeldje op onze borst gespeld krijgen. Met eenvoudige middelen zijn de zendingen die we dat eerbewijs zien dragen er aan gekomen. Ze zijn eenvoudigweg doorgeslagen met de leerstof, die door de onderwijsdeskundigen van de Kerk goed afgestemd werd. Op jongelui, die toch al een agenda hebben, maar net nog een beetje energie over hebben om erachter te komen, wat de mens opkweekt tot een heilige der laatste dagen die van wanten weet. Ze hebben volgehouden, en accepteerden, apprecieerden dat de Here met simpele middelen **altijd** voor verhogingskansen zorgt. **Zij volhardden.**

Toen de zendingen hun eerste afspraak met mij hadden regende het, pijpestelen. In hun taal uitgedrukt regende het die avond **katten en honden**. Maar prompt om acht uur belden er twee druipnatte zendingen bij ons aan. **En dat verschaftte hun een pracht-entree.** Dit waren trouwe volharders!

Voor huisonderwijs en huisbezoek en kerkbezoek moeten we door de regen op zijn tijd. Wat het weer betreft kan het altijd vriezen en dooien. Ik heb weleens naar de lucht boven de lage landen gekeken en gezegd: „Zouden de huisonderwijzers wel komen door die plenzende regen?” Ze zijn gekomen, heel die lange weg, met het fietsje! En als ik, hun broeder, nu veel van hen houd, hoeveel zal hun hemelse Vader dan wel niet van hen moeten houden! Het zit hem niet in de prachtige plannen en geweldige projecten het komende jaar. Het zit hem in de doodgewone volharding bij het doen van wat op onze weg ligt. Geloof, bekering, doop, oplegging der handen, Avondmaal, gezinsgebed, alle dingen die de Here van ons wil zijn zo **eenvoudig**. „Maar wie volharden zal tot het einde, die zal zalig worden.” (Markus 13:13.) Laat ons dan dankbaar strijden, gaan wij gelovig voort, heel onze levenskweekschool door.

E. H. CHARDON

AANGEKOMEN ZENDELINGEN

ALVEY, Don Jay
Park City (Utah)
BURGON, Jon Bradley
Midvale (Utah)
DIXON, Dan Kenneth
Billings (Montana)
EGBERT, Gregory William
Ogden (Utah)

HORNER, Richard Robinson
Pocatello (Idaho)
KERR, Scott W.
Wellsville (Utah)
LEEFLANG, Eduward Frederik
Salt Lake City (Utah)
LYBBERT, Van Doran
Sandy (Utah)

MCGREGOR, James
Thatcher (Idaho)
SCOVILLE, Steven Poulter
Salt Lake City (Utah)
SMITH, Geoffrey Gill
Logan (Utah)
SMUTZ, Walter Paul
La Grande (Oregon)

STOKES, Orvil Jay
Tremonton (Utah)
WHETTON, Alan Raynor
Ogden (Utah)

VERTROKKEN ZENDELINGEN

SCHAAP, Cathrinus Nicolaas
SCHAAP-BEYER, Maria Christina
Los Angeles (California)

VERTROKKEN ZENDELINGEN

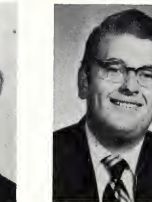
ANDERSON, David Alan
Edmonton,
Alberta, Canada

LEAVITT, James Albert
Hawthorne, Nevada

SMITH, Mark Allred
Porterville, California

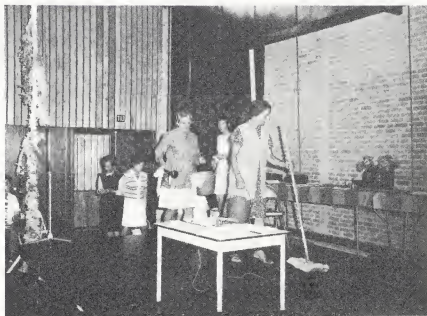
BOLTER, Conrad Erwin
Salt Lake City, Utah

McBRIDE, Glen Zimmer
Northfield, Illinois

De ZHV-conferentie

De ZHV- conferentie

ST. JOHN'S CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.
LIBRARY

